

Sisällysluettelo

- 2-4 Pääkirjoitus , Jarmo Anttila,
5 Se yksi on tärkeä, Sylvi Pöyryn runo kokoelmasta Vaskimalja
- 6 -15 Rakkaus totuuteen, Jari Jokilehto
16-17 Toimittajalta, Pekka Ervast
- 18-19 Amin Maalof, Simone-passio Otteita libertosta.
Saara Lintera ja Aija Tuukkala
20-23 Kurbinovo, Mirkka Rekola, Kurbinovo
- 24 Ruusu-Ristin Helsingin yleisöesitelmät syksy 2013
25 Ruusu-Ristin Jyväskylän yleisöesitelmät syksy 2013
- 26-33 Rakas Kesäkurssipäiväkirja, Pirjo Matikainen
34-37 Jesus, Interrupted. Revealing the hidden contradictions
in the Bible, 2010. Kirjaesittely Antti Savinainen
”Kriittistä Raamatun tutkimusta”
- 38-40 Kreivilän viikonloppuseminaari 9-11.8.2013
Onnellisuuden avaimet, Marja-Liisa Halmetoja
41-45 Paneurytmia, Anne Paalo
- 46 Onnellinen, Sylvi Pöyryn runo kokoelmasta Vaskimalja
47 Nordicum Forum Humanum FHN- tilaisuudet syksyllä 2013
- 48-50 Suuri sielu joka osasi antaa anteeksi
/Sielunpeili 3/2013 Marianpäivillä Hetassa, Margie rauhanpapitar
51 Ruusu-Ristin Siilinjärven tilaisuudet syksyllä 2013
- 52-60 Uskomusten vallassa, Paula Ylä-Hokkala
61 Ruusu-Ristin Tampereen tilaisuudet syksyllä 2013
- 62 Forum Humanumin syksyn tilaisuudet 2013,
Uudistuva ihminen
63 Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
- 64 Ruusu-Risti ry:n yhteystiedot

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Pekka Ervast oli alusta lähtien teosofina ottanut ohjenuorakseen H.P.Blavatskyn ohjeen paneutua siihen uskontoon minkä pariin on syntynyt. Hän paneutui myös kansamme muinaiseen viisauteen Kalevalatutkimuksilaan. P.E:n laaja kirjallinen tuotanto käsittelee pääosin kristinuskon esoteerista puolta teosofisesti ymmärrettynä. Hän näki että kristinuskon tulisi olla Jeesuksen opetusten seuraamista. Kirkothan ovat keskittyneet oppiin Jeesuksesta, mutta hänen opetuksensa ovat jääneet vähemmälle. P.E:n mukaan Jeesuksen opetusten keskeinen sisältö on Matteuksen evankeliumin vuorisaarnassa. (Matt. 5-7). Kirkothan opettavat meille yhä juutalaisen uskon Mooseksen 10. käskyä. P.E. oli sitä mieltä, että Jeesus antoi meille 5 uutta käskyä, jotka hän lyhensi muotoon:

1. Älä suutu. 2. Älä ole ajatuksissakaan epäpuhdas. 3. Älä vanno. 4. Älä ole pahaa vastaan. 5. Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Hän näki että pyrkimys elää näiden käskyjen ja vuorisaarnan muiden ohjeiden mukaista elämää johtaa ihmisen vähitellen todelliseen henkiseen näkemiseen ja muutokseen. Hän näki, että kaikenlaiset henkiset harjoitukset jotka tavoittelevat ns. yliaistisia kykyjä yleensä johtavat sielulliseen tasapainottomuuteen.

Vanha ohjehan on että edistyäkseen henkisen tiedon tiellä yhden askeleen tulee astua eettisen itsekasvatuksen tiellä kaksi askelta. Vuorisaarnan eettisyyden hän näki myös parannuskeinona epäterveeseen psyykkiseen herkkyyteen.

Kirjassaan Jeesuksen salakoulu (1914) hän paneutuu mm. Jeesuksen vertauksiin, käskyihin ja Isä meidän rukousmietiskelyyn. Tuossa rukouksessahan on kohta, joka määrittelee totuudenetsijän oikeaa asennetta. Matt. 6-12 ” ja anna meidän velkamme anteeksi niin kuin mekin annamme velallisillemme”. Hie- man myöhemmin jakeet 14-15 toteavat: Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne antaa myös teille anteeksi, mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne.

Tässä on tuotu kaikessa yksinkertaisuudessaan esiin elämän sisäinen lainalaisuus. Se ei kuitenkaan tarkoita karmallisten seurausten poistumista. Se on sisäistä laatua jonka voi vain kokea.

Nykypsykologiakin on havainnut kuinka tärkeää on anteeksianto. Voimme kantaa vuosikymmeniä vihaa, kaunaa ja katkeruutta menneisyytemme tapahtumista ja myrkyttää mielemme.

Tämä voi myös johtaa aivan fyysisiin oireisiin ja sairastumiseen saakka, sillä negatiiviset tunteet saavat aikaan myrkyllisiä aineita kehossamme. Kun opimme pyytämään ja antamaan anteeksi vapautamme mieleemme. Mehän emme voi mutta menneisyyttämme, mutta meidän ei ole pakko kantaa sitä mukanaamme. Tästä on mm. Echart Tolle ansiokkaasti kirjoittanut kirjassaan Läsnäolon voima. Meillä voi olla hyvin kipeitä kokemuksia, joita on vaikea antaa anteeksi. Jos ymmärrämme, että ne ovat meidän karmaamme, kohtaloa, niin meidän on helpompi hyväksyä ne.

Blavatskyn mukaan korkeimmat jumaludetkaan eivät voi sitä muuttaa vaan ovat sen alaisia.

Omaa suhtautumistamme voimme sen sijaan muuttaa ja siten kokea vapautusta, saada anteeksi.

Isä Meidän on P.E.:n mukaan rukousmietiskelyohje ja sitä tulisi harjoittaa joka päivä. Eräs kohta siinä on hänen mielestään väärin käännetty tai ainakin Jeesuksen opetusten hengen vastaisesti.

Se on tuo ” anna meille meidän jokapäiväinen leipämme”. Jeesushan nimenomaan kielsi meitä huolehtimasta ja murehtimasta

siitä mitä söisimme tai miten vaatettaisimme itsemme.

Versio vulgata, vanhin latinankielinen raamattu sanoo tuon kohdan: panem nostrum supersubstantialium da nobis hodie. Tuo supersubstantialium on yliaineellinen, henkinen leipä. Tämä idea on myös kuulemma venäjänkielisessä raamatussa. Henkinen leipä on ne kokemukset ja kohtaamiset joita pyydämme osaksemme joka päivä, jotta olisimme henkisesti hereillä. Nehän ne meitä kasvattavat ja opettavat tässä elämäntieteessä. Jeesushan kieltäytyi muuttamasta kiviä leiviksi erämaassa, kun kiusaaja niin pyysi, vastaten ettei ihminen elä yksin leivästä. (Luuk.4. 3-4.)

Mikä on sitten tuo velka jota me pyydämme anteeksi? Teemme aina velkaa kun rikomme elämänsisäisiä lakeja vastaan. Olemme itsekäitä ja kovasydämisiiä.

Velka on kuitenkin aina maksettava eikös juu, kuten laulussa sanotaan. Voimme maksaa ilolla tai sitten kärsien ja itkien. Jeesuksen opetusten seuraaminen tekee meistä P.E:n mukaan rikkaita henkisesti ja meidän on helppo maksaa velkamme, eli kannamme tyynesti kohtalomme kolhut. Opetuslapsina oikein pyydämme karmamme nopeampaa maksamista, eli tuota yliaineellista leipää.

Se edellyttää kuitenkin sitä että olemme sisäistäneet ajatuksen: tapahtukoon sinun tahtosi. Mitä olemme kylväneet tässä tai menneissä elämissä tulee ennemmin tai myöhemmin niitettäväksi ja sadoksi, niin hyvä kuin paha-kin. Jos meillä on myötätuntoinen mieli ja rakastava sydän niin meidän on helppo antaa anteeksi. Kuten Jeesus ristillä pyysi, että Isä antaisi ristiinnaulitsijoille anteeksi koska he eivät tiedä mitä tekevät. Ihmisethän tekevät jopa hyvässä tarkoituksessa paljon paha, koska eivät ymmärrä elämän lakeja. Olemme vielä vajavaisia ja vasta opettelemassa oikeaa ihmisyyttä.

P.E:n mukaan me taivasmaailmassa uuden ruumiillistumisen kynnyksellä katsomme tulevaa elämää ja kohtaloamme. Siinä taivaisessa valossa me lupaamme kantaa sen ja kehittää tiettyjä ominaisuuksiaitsessämme. Se on eräänlainen taivaallinen työsopimus. Täällä maan päällä ei olekaan aina niin helppoa muistaa tuota sopimusta, dharmamme, ja se tekee meistä velallisia. Tästä on Sven Krohnilla, P.E:n oppilaalla, hieno runo, Vael-tajalle, jossa keskeisenä on taivainen lupaus, vieläkö muistat. Velkaa syntyy myös silloin, kun saamme osaksemme autuutta, löydämme Sammon murun, koemme pyhyyttä. Silloin me yleensä näemme selvästi, miten meidän tulisi ihmisinä kasvaa.

Voimme luvata että alamme elää parempaa ja hyveellisempää elämää. Emme kuiten-

kaan jaksa yleensä pitää tuota lupausta. Tästä syntyy sitä velkaa, jota emme saa anteeksi kuin antamalla toisille anteeksi.

Anteeksianto on tärkeä avain sisäiseen eheytymiseen ja parantumiseen. Jopa aivan fyysisiä sairauksia myöten. Meidän tulee myös oppia antamaan anteeksi itsellemme. Sekin voi olla hyvin vaikeaa. Jeesus neuvoo meitä sopimaan riitapuolen, vihamiehen, kanssa niin kauan kun se on mahdollista, ettemme joudu tuomarin eteen. Tämän voi ymmärtää myös niin, että kuolema on se viimeinen tuomari ja oikeudenpalvelijat karma . Silloin joudumme maksamaan viimeiseen ropoon saakka. On siis hyvä pyrkiä aina sovintoon mahdollisimman pian. Jos emme ole sitä tehneet niin tuo riita siirtyy seuraavaan elämään, sillä sanotaan, että kaksi asiaa sitoo meitä ja kestää läpi elämien, viha ja rakkaus. Voimme myös ymmärtää että riitapuoli on tämä puutteellinen ja epätäydellinen persoonallisuutemme, jonka kanssa on elettävä. Se opettaa kuitenkin meille tarvittavaa nöyryyttä ja estää lankeamasta ylpeyden syntiin. Tehkäämme myös sovinto itsemme kanssa ja elämämme kirkastuu merkittävästi.

Antakaamme itsellemme ja kaikille kaikki anteeksi.

Se yksin on tärkeää

*Sinä elämä, valjastit meidät
eteen raskaiden rattaiden.
Päämäärästä tietämättä,
niitä kuljemme kiskoen.*

*Eilen taipaleen juosten kuljin,
tänään tuuman ryömien.
Tie tasainen oli äsken,
nyt vaikea vaarallinen.*

*Emme eilistä muista enää,
emme huomista vielä nää.
Tänään matkasta vaaksa puuttuu,
se yksin on tärkeää.*

Sylvi Pöyry

Kokoelmasta Vaskimalja

Rakkaus totuuteen

Rakkaus totuuteen sisältää käsitteen, että totuuden selviäminen on kaikista tärkein asia elämässä. Kun ihminen tietää totuuden, hän rakastaa silloin välttämättä tietoa totuudesta. Mutta rakkaus on se eteenpäin vievä voima joka antaa ihmiselle uskoa, että totuuden tieto on mahdollista löytää.

Lukijoille on varmaankin selvää, että totuuden tieto käsittää kokemuseräisen tiedon elämän tarkoituksesta, ihmisen elämän tarkoituksesta, todellisen itsensä löytämisestä tai Jumalan tuntemisesta. Sitä voi ilmaista sanallisesti hyvin monella tavoin. Mutta oleellisinta on, että ihminen todella kiistattomasti kokee sisässään kosmisen todellisuuden.

Mutta voidakseen kokea Kristusta, Jumalaa on elämässä asetettava ensimmäiselle sijalle tuo rakkaus totuuteen. Sen suhteen ei voi tehdä kompromisseja. Sydän joko etsii ensin taivasten valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä tai sitten sydän rakastaa ja on kiinni jossain muussa asiassa täällä elämässä.

Kuten Jeesus toteaa, kahta herraa ei voi palvella - Jumalaa ja mammonaa. Joko rakastaa Jumalaa, silloin etsii totuutta ylitse kaiken. Jos rakastaa mammonaa eli persoonallista elämäänsä eikä uskalla kuolla pois siitä, ei voi löytää totuutta. Totuuden etsimistä voi kyllä harrastaa, jos haluaa pitää kiinni kuoleman alaisesta elämästä.

Veljeys ja totuus

Tekisi mieleni hieman käsitellä kahta käsitettä;

nimittäin veljesrakkaus ja rakkaus totuuteen. Käsittääkseni näihin sisältyy pienempi ja suurempi valo. Tässä pienemmällä valolla tarkoitetaan korkeamman minämme valoa ja suuremmalla valolla Kristuksen valoa meissä.

Täytyy muistaa että korkeampi minämme on ajassa syntynyt, silloin kun yksilöidyimme eläinkunnasta ihmiskuntaan. Kristus meissä tai todellinen sisäisin itsemme lepää Isän luona ja on se, joka synnytti tuon korkeamman minän käyttövälineekseen.

Ja kun korkeampi minämme on kirkastunut jälleensyntymien pyörässä kirkkaaksi valoksi, on sen (joka on Kristuksen käyttöväline) kuoltava tai sulauduttava suurempaan valoon. Tämän voi käsittää uhrautumisen prosessiksi tai ristiinnaulitsemiseksi.

Kun nyt yleensä korostetaan tässä meidänkin järjestelmässämme korkeamman minän herättämistä tai tietoiseksi saattamista tänne fyysiselle tasolle, niin se tarkoittaa veljesrakkauden läksyä ja on laadultaan passiivista. Sillä kun tahdomme tuoda korkeamman minämme tietoisuuden päiväajuntaamme, järjestämme sisäisen elämämme, niin ettemme loukkaa eettisiä ohjeita, mm. vuorisaarna, Buddhan ohjeet jne. Niin että pysymme niissä parhaamme mukaan. Emme ole totuuden torvia vaan nöyriä ja hiljaisia. Sanalla sanoen kasvatamme sydämemme rakastavaksi. Mutta kun on saatava eläväksi suurempi valo Kristus meissä, joka toki jo osittain valaisee korkeampaa minäämme veljesrakkauden tilassa,

niin silloin ei enää riitä passiivinen veljesrakkaus, johon saattaa liittyä arkuutta ja alistumista ympäristön sanelemaan käytäntöön. Tosin tämä on sangen yksilöllistä, jotkut ovat voimakkaampia siinä minkä näkevät oikeaksi ja todeksi eivätkä alistu ulkopuolelta tuleviin vaatimuksiin.

Jos ei uskalla ehdottomasti rakastaa totuutta, ympärillä olevat ihmiset, jotka ajattelevat persoonallisen elämän kannalta asioita, tai jopa sen kannalta jonka he näkevät välttämättömäksi henkisen elämän kannalta, saattavat rakastavan mutta aran ihmisen orjan asemaan, mitä tulee omaan henkiseen näkemykseen. Sillä jos tahdomme löytää totuuden tiedon, on meidän käsitettävä, että jokaisen tulee omata Kuninkaan pojan vapaus valita henkinen tapamme toimia ja tehdä työtä, emmekä voi alistua muiden näkemykseen siinä asiassa.

Sillä tunne-elämän tasapaino on kyllä saavutettavissa mystikon tiellä, jota nimitystä käytän kuvaamaan passiivista rakkautta. Jos ei ensisijaisesti etsi totuutta vaan veljesrakkautta, niin tunne-elämän saa tasapainoon olemalla nöyrä ja alistuva ympäristön vaatimuksille.

Mutta jos ensisijainen motiivi on totuuden rakkaus, silloin on omaksuttava Kuninkaan pojan asenne, eikä olla nöyrä ja alistuva ympäristön paineelle, vaan olemalla uskollinen näkemälleen totuudelle ja olemalla sen nöyrä palvelija. Ei siis olemalla nöyristelevä ihmisten edessä, vaan olemalla nöyrä Jumalansa edessä. Ja kuten tiedetään, ihmiset eivät pidä totuuden puhujista, vaan tahtovat ristiinnaulita heidät. Ja niinhan sen kuuluukin olla, jotta meistä kasvaisi vahvoja ja itsenäisiä Hierarkian jäseniä.

Ervastkin viittaa tähän kertoessaan muutaman

kerran Salaisen Veljeskunnan kokouksista, joissa Mestarit olivat eri mieltä siitä, mikä olisi ollut tarpeellista sillä hetkellä tehtävään työhön. Toinen kerta koski aloitettavan teosofisen työn aloitusajankohtaa, jota eurooppalaiset Mestarit pitivät liian aikaisena eivätkä tahtoneet ottaa vastuuta siitä päällensä. Mutta eivät he vastustaneet niitä jotka jo tahtoivat aloittaa työn, vaan sanoivat auttavansa heitä mahdollisuuksiensa mukaan ja että he olivat ajatelleet aloittavansa oman työnsä 1925.

Toisella kertaa Ervast kertoo, kuinka kaikki Mestarit eivät usko sen Mestarin, joka oli aikoinaan Paavali, tapaan tehdä työtä, vaan pitävät vanhaa tapaa parempana.

Minulle tällaiset näkemykset ainakin opettavat, mitä suurinta henkistä vapautta ja itsenäisyyttä. Jokainen voi tehdä henkisen työnsä omalla tavallaan eikä ole veljesrakkauden vastaista olla näkemyksissään ja toiminnassaan eri linjoilla kuin joku muu. Sillä eihän veljesrakkaus ja sopusointu muiden työntekijöiden kanssa mitenkään häiriinny henkisestä itsenäisyydestä.

Sehän häiriintyy ainoastaan jos tahdotaan pakottaa joku muu omaksumaan oma näkemyksensä tai joku ryhmä tahtoo pakottaa muut näkemykseensä. Sillä kyseessä on vain tapa tehdä työtä eri tavalla ja olisi tärkeää sallia tällaisissa järjestöissä kuin Ruusu - Ristikin on mitä suurin vapaus toimia ja tehdä työtä jokaisen omalla tavallaan. Muodot tehdä työtä ovat moninaiset mutta hengessä olemme yhtä.

Veljesrakkaus, sopusointu ja harmonia ei rikoudu henkisestä itsenäisyydestä, vaan se lujittaa ja vahvistaa sitä ja tekee järjestöstämmekin voimakkaamman henkisesti mitä useampi etsijä

omaa itsenäisen tavan ilmentää sitä mitä näkee todeksi. Jos jollakin häiriintyy harmonia ja sopusointu silloinhan ei vielä omaa veljesrakkautta suhteessa muihin.

Tietysti jos vielä pelkää ja näkee pahaa jossain mitä tapahtuu elämässä, ei voi omata veljesrakkautta. Sillä veljesrakkaudella ei ole mitään pelättävää eikä se koe mitään pahaksi, on vain tapahtumia jotka opettavat meitä kuolemaan pois erillisyyden harhasta - siitä että elämässä eli Jumalassa voisi nähdä pahaa. Jos joskus koemme epäsofia ja veljeyden puutetta, on se vain yliaineellista leipää joka näyttää meille missä meillä on vielä parannettavaa. Vika ei ole muiden veljeyden puutteessa, vaan siinä ettemme itse tahdo veljeyttä, emmekä tahdo nähdä kaikessa hyvää tarkoitusta.

Kun ymmärtää että veljesrakkaudessa valitsee mitä suurin henkinen vapaus, ei ole tarvetta Joukahais-järjen, eli alemman järjen tasolla väitellä ja todistella omaa näkemystään oikeaksi, se kuuluu vielä persoonallisuuden tapaan reagoida ja on siksi hyvin vaillinainen ymmärryksessään. Mutta kun on itsenäinen henkisessä näkemyksessään, voi toimia ja antaa muidenkin toimia vapaasti sen mukaan minkä näkee oikeaksi. Silloin ei tarvitse pitää palopuheita oman näkemyksensä tueksi.

Mystinen ja okkulttinen tie

Tämänvuotisten kesäkurssien aiheeseen kuului alkukristillisten seurakuntien henkinen luokitelu kolmeen kastiin: katekumeeni, pistos ja teleios. Tuossa kirjassa Ervast mainitsee että katekumeeni asteessa saattaa vielä olla kiistaa mielipiteistä ja näkemyksistä. Mutta että pistos saattikka sitten teleios asteeseen ne eivät enää kuulu.

Siinä on nähdäkseni rajapyykki jossa astutaan lainalaisuudesta, eli vaatimuksista ja lakiin vetoamisesta, hengen vapauteen. Jokainen voi valita jääkö lainalaisuuteen, jossa on itku ja hammasten kiristys, vai vaeltaako vapaana ja riippumattomana henkensä taivaissa jättäen maalliset asiat maan orjille.

Onhan se tietysti vaativa ponnistus opetella olemaan välinpitämätön epätodesta. Mutta pistoskristityt pyrkivät uskonsa voimalla (jota on mahdotonta ylläpitää ilman mietiskelyä) saavuttamaan takertumattomuuden asenteen maailmaan nähden.

Ristiriitatilanteet ovat aina mahdollisuuksia laajentaa tietoisuuttaan, mikäli ei jää kiinni omaan alemman järjensä luomaan epäjumalankuvaan, joka aina estää meitä näkemästä sitä salapukuista siunausta mikä piilee ristiriitatilanteiden takana. Elämä on ihmeellinen kun se opettaa meille, ettei mitään todellista pahaa ja pelättävää ole missään, mitä tulee elämässä vastaan. On vain tapahtumia jotka opettavat meitä laajentamaan ymmärrystämme.

Kun ymmärtää että passiivinen rakkaus on vain välietappi ja että elämä sisässä vaatii eteenpäinmenoa, eli dynaamista voimaa, tuodakseen enemmän valoa maailmaan. Ei kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttilänjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa olijoille, toteaa Jeesus passiivisen ja dynaamisen rakkauden eroista.

Kun ajattelee totuutta etsivää rakkautta - sitä että tahto löytää totuuden myös järjessään, manasprinsiipissään, jota myös on sanottu myös okkultistin tieksi. Silloin enää ei riitä pelkkä mystikon tunteen tasapaino, joka saavutetaan

myötätuntoisella rakkaudella, vaan on nähtävä ja ymmärrettävä koko elämän ja ihmisen tarkoitus, Suuren työn suunnitelma. Näin on opittava ensin pienessä mitassa olemaan valmis ristiinnaulittavaksi kerta toisensa jälkeen tahtoessaan ilmentää totuutta maailmassa. Helppoahan tähän verrattuna on mystikon vetäytyminen ylläpitämään tunteen tasapainoa, tietysti kaikki ajallaan ja joillekin kuuluu mystikon läksyn omaksuminen, toisille taas okkultinen tie.

Alice Baileyn kirjassa, Säteet ja vihkimykset, on mielenkiintoinen viittaus asiaan. Siinä viitataan seitsemään polkuun joiden välillä Mestarin on valittava henkilökohtaisen työnsä polku. Ainoastaan yksi on läheisessä suhteessa ihmiskuntaan, nimittäin maapalvelun polku.

Mutta näin kirjassa todetaan: Polku 4, polku Siriukselle. Tälle polulle siirtyvät ne, jotka omistautumisensa ja toimintansa avulla saavuttavat päämäärän, mutta joilta puuttuu kuitenkin manaksen periaatteen koko kehitys. Koska tämä on rakkaus-viisauden aurinkojärjestelmä tai astraalis-buddhisen kehityksen aluetta, neljänellä polulla on suurempi määrä ihmisiä. Planeettamme Hierarkian ”Myötätunnon Herrat” ovat lukuisammat kuin ”Viisauden Mestarit”. Edellisten on siten siirryttävä Siriukselle saadakseen siellä valtavan manaksen stimulaation, sillä Sirius on manaksen lähde. Sinne mystikon pitää kulkea ja tulla, niin kuin sanotaan ”mahatin sähköön kipinäksi”.

Kun tältä kantilta tarkastelee henkisen kasvun ilmenemistä planeettallamme eri järjestelmissä, näkee kaiken tarpeellisuuden ja tarkoituksen mukaisuuden. Jos ajattelee, että suurimmalle osalle ihmisiä on luonnollisempi ja helpompi valita ”Myötätunnon Herrojen” inspiraatio,

ymmärtää miksi esim. swami Vishvanandan esittämä polku vetää puoleensa ihmisiä. Ja kun oikein yksinkertaistaa hänen opetuksiaan, hän opettaa että älkää turhaan mielellänne etsikö totuutta, älkää järkeikö, vaan antautukaa rakkaudelle. Tämä on vanhaa bhakti-joogaa. Onhan siinä tietysti mietiskely mukana ja siinä mielessä myös mieltä työstetään, mutta käsittääkseni siinä ei korosteta filosofista opiskelua.

Fransiskus Assisilainen ja moni muu keskiajan mystikko edustaa samaa linjaa. Se että meitä kiinnostaa okkultistinen tie, joka kehittää manaksen periaatteen, ei saa tehdä meistä ylimielisiä, niin ettemme näkisi kaikkien polkujen kuuluvan tänne. Iloitsemme että elämä on niin monipuolinen ja mahdollistaa monenlaisen painotuksen henkisessä elämässä.

Mietiskelyn tarpeellisuus

Moni on varmaan lukenut Blavatskyn käsityksen ryhmäopiskelun hyödyllisyydestä. Liitän tähän otteen Buddhalaisen opettajan Khenpo Khartar Rinpochen käsityksen ryhmämietiskelyn hyödyllisyydestä. Sillä kuten tiedämme, mietiskely on mitä parhain keino syventää ymmärrystä ja voittaa persoonallisuuden valta meissä, jotta sisäisen valon määrä meissä lisääntyisi. Ja lainauksesta käy ilmi kuinka hyödyllistä dharman opin levittämistä se on.

Kuten tiedämme, kun joukko ihmisiä tekee jotain hyvää yhdessä, syntyy valtava myönteinen tulos ja kun joukko ihmisiä päättää tehdä jotain pahaa yhdessä, tuloksena on valtava tuho. Tämä periaate sopii varmasti myös meditaatioharjoitukseen ja haluaisin pitää mielessä sen, miten tärkeää ryhmässä harjoittaminen on. Me tietenkin koemme yleisen inspiraation ja

tuen toistemme läsnäolosta, mutta siihen liittyy enemmän. Esimerkiksi tässä huoneessa, kun yksi kynttilä palaa, se antaa jonkin verran valoa ja lämpöä, mutta jos palavia kynttilöitä on useita valo ja lämpökin lisääntyvät. Buddhan aikana joukkokokoon tumisia ja mukana oloa korostettiin paljon. Kaikkien läsnäolijat ymmärsivät aidosti mietiskelyn tärkeyden ja heidän asenteensa oli edetä päättäväisesti ja tehdä se. Tällä asenteella ihmiset ponnistelivat ja kokoontuivat yhteen harjoitusta varten.

Totuus on se, että jos vaikkapa viisi ihmistä mietiskelee yhdessä, jokainen heistä jakaa viiden henkilön tuottaman hyödyn harjoituksesta. Niin henkisissä kuin tavanomaisissakin tilanteissa ryhmän yhteistyötä rohkaistaan, koska se on tehokkaampaa.

Kautta Buddhan opetusten tuodaan esiin toisten hyödyksi työskentelemisen tärkeys. Se on tärkeää muille ja meille itsellemme on tärkeää osallistua sellaisiin hyviin tekoihin. Meillä kaikilla on jonkinlainen tunne siitä, miten tärkeää se on, mutta meidän tasollamme ei ole paljon, mitä voimme muille tehdä. Yksilölliset kykymme ovat hyvin rajoittuneet. Toisinaan voimme ehkä hiukan auttaa puheemme tai kehomme kautta, jos voimme tuottaa jotain, mitä joku tarvitsee. Meillä voi olla aito pyrkimys tai toive, mutta todellisuudessa emme ole kovinkaan hyödyllisiä tai emme tiedä, miten laajentaa hyödyllinen vaikutus pidemmälle.

Tämä mielessämme voimme ymmärtää, että mietiskeleminen yhdessä ja toistensa auttaminen ryhmässä on varmastikin tapa, jolla alkaa auttaa muita. Yksi keskuksen hyödyistä Dharman harjoittamisessa on tarjota paikka laajentaa yhteistyötä tai osallistumista. Ehkäpä yksi

ihminen ei voi tehdä paljon yksilönä, mutta ryhmä voi tehdä paljon. Hyöty, jonka pystymme ulottamaan kohti muita on myös itsellemme avuksi.

Otin tämän lainauksen tähän, koska ryhmämietiskely ja mietiskely yleensä lujittaa ryhmän sisäistä yhteyttä ja auttaa meitä irrottautumaan Joukahais-järjen otteesta. Meillä täällä lännessä on paljon opittavaa itäisiltä Veljiltämme nimenomaan mietiskelyn tärkeydessä ja tarpeellisuudessa tehdessämme henkistä työtä.

Tietysti mietiskelyn pohjana ja perustana on oltava jatkuva eettinen itsekasvatus, sillä tuohan mietiskely meidän kohdattavaksemme omat heikkoutemme. Eihän siinä ole meille mitään uutta, sillä jo installaatio tähän meidän järjestöömme aiheuttaa saman ilmiön. Tietenkin sillä edellytyksellä, että olemme vakavissamme totuuden etsimisen suhteen. Mietiskelyn siunaus meille on että kykenemme sen voimalla voittamaan noita heikkouksia itsessämme, kun olemme hereillä niiden suhteen. Ilman mietiskelyä on mahdotonta pysyä hereillä heikkouksien ja esteiden suhteen ja ne tahtovat viedä voiton henkisestä suuntautumisestamme ja uskostamme valon voittoon.

Mutta jos ei rakasta totuutta yli kaiken, ei löydy aikaa ja voimia myöskään mietiskelytyöhön. Tottakai mietiskelyssäkin niin kuin kaikessa muussakin henkisessä elämässä ihmisen itse täytyy kokea mikä on minun tapani toimia. Mietiskelenkö yksin, vai ryhmässä. Tai niin kuin monella on tapana tehdä molempia.

Silloin kun opetetaan ja opetellaan mietiskelemään ryhmissä, niin muoto on syytä pitää perusmietiskelyssä. Eli nuo ikivanhat hen-

gityksen tarkkaaminen ja ajatuksen tarkkaileminen, niin ettei reagoi ajatuksiin ja anna niin niille voimaa, vaan antaa mielen painua luonnolliseen tilaansa rauhaan ja mielentyneeseen. Tämä mietiskely tilan kesto pyritään sitten saamaan jokahetkiseksi, kokopäiväiseksi mietiskelytilassa elämiseksi. Perusmietiskelyn tarkoitus on hiljentää mieli vastaanottamaan ylhäältä tulevaa valoa.

Tähänhän tähtäävät myös vuorisaarnan eettiset ohjeet. Ellemme harjoita tuollaista kokopäiväistä mietiskelyä, emme kykene pitämään noiden käskyjen henkeä. Kun ensin on teoriassa opiskellut Vuorisaarnan etiikan ja pitää sitä todellisen elämän perustana. Se on sitten saatettava käytäntöön mietiskelyharjoitusten avulla, ilman vakavaa mietiskelyn harjoittamista se ei onnistu.

Kun ajattelee esim. pahan vastustamattomuutta, eihän se onnistu, ellei kykene mielessään pitämään sellaista tilaa, ettei takerru mihinkään. Sen ymmärtämistä, että muodot muuttuvat jatkuvasti ja ettei mitään pysyvää eli pysähtyneisyyttä ilmene luonnossa. Toisena hetkenä saattaa olla rahaa ja toisena hetkenä joku vie ne minulta, eihän siinä tapahdu mitään pahaa ja vastustamista vaativaa, vaan ainoastaan karma eli syyn ja seurauksen laki on toiminnassa, eli vain muodot muuttuvat, mutta sisäinen elämä pysyy tasapainossa pysymällä ykseyden keskuksessa.

Muoto ja henki

Ei mikään organisaatiokaan, ollakseen elävä ja ilmentääkseen yhä uudelleen luovasti elämän ykseyttä, kuten tämä Ruusu-Risti, voi jämhättää luonnon vastaisesti paikalleen niin etteivät muodot ilmentävät ykseyttä, muuttuisi luovasti ajassa ja tilassa. Yhä uusia ja paremmin ykseyttä ilmentäviä muotoja on osattava luonnollisesti ilmentää tässä meidänkin työsamme. On muistettava että Ruusu-Ristikin on vain työkalu, jota on aika ajoin teroitettava eli on terävöidyttävä paremmin vastaamaan

ykseyden ilmentämistä tässä ajassa. Ettei se muotona ole pyhä ja koskematon, pikemminkin epäjumalankuva, jos dogmaattinen oikeaoppisuus pyrkii pitämään kaiken muuttumattomana

eli pysähtyneisyyden tilassa.

Kun ajattelee, että Ruusu-Risti on työkalu, ei suhtaudu niin tunteenomaisesti ja takertuvasti muodon pyhyyteen eli jämhähdä palvelemaan organisaatiota. Vaan palvelee henkeä ja käyttää työkalua siinä vain välineenä palvella ykseyttä.

Kaikissa muodoissa on kyse siitä, että ne ovat rajoittuneita, rajattu määrättyihin rajoihin, jolloin ne välttämättä eivät ilmennä totuutta vaan ovat kaikki itsekkäitä rajallisuudessaan, enkä tarkoita itsekkyydellä mitään tuomittavaa tai että se olisi jotain pahaa. Vaan sitä, että kun jossain muodossa on opittu sen

opettama läksy, niin ei jäädä enää kiinni siihen muotoon vaan jatketaan matkaa. Tämä on syytä huomioda täällä rajoitusten maailmassa.

Kaikilla järjestöillä, organisaatioilla, uskonnollisilla yhteisöillä jne. on niiden jäsenten luoma ihannekuva, joka muodostuu jäsenten kauneimmista ja korkeimmista tunteista ja ajatuksista. Mutta eihän se ole itse totuus vaan ajassa luotu kuva, joka myös on voitettava ja ylitettävä. Eräänlainen korkeampi kynnysenvartija, loistava ja kirkas, mutta ei itse todellisuus, totuus jumalasta, Kristuksesta.

Tämä on sitä mitä buddhalaiset veljemme tarkoittavat sillä, että mikään ei ole pysyvää luonteeltaan. Jos takertuu kiinni johonkin, se aiheuttaa kärsimystä, koska on pohjimiltaan itsekäs. Kannattaa siis oppia olemaan takertumatta, kiintymättä mihinkään muotoon. Pitäen elämänsä keskipisteen todellisuudessa, Jumalassa. Muodot ilmenevät ovat hetken ilmennyksessä ja ns. kuolevat eli poistuvat ilmennyksestä. Se on se elämänpyörä josta Buddha neuvoi vapautumaan.

Kun ajattelee vaikkapa Jeesuksen ristiinnaulitsemista, jota monet ihmiset ovat historian aikana pitäneet vääryytenä, siinä tämän aiheen kannalta ilmenee vain se, että muoto oli palvelut aikansa ja oli sen aika kuolla. Se henki joka oli Jeesuksessa elävä, elää yhä tänä päivänä niin kuin se on aina elänyt, ollen vapaa muodon rajoituksesta.

Mysteerilaitos

Tässä mielessä näen, kun ajatellaan mysteerilaitosta, jollaisen alkumuodoksi Ruusu-Ristikin on tarkoitettu. Olisi hyödyllistä tehtävään työ-

hön nähden, että veljet ottaisivat mietiskelyn tosissaan. Sillä kyllähän mysteeri laitoksen ohjelmaan luonnollisesti kuuluu oikean mietiskelytavan opettaminen, niille jotka tahtovat ratkaista elämän mysteerin ja tulla sen uskollisiksi palvelijoiksi.

Jeesus ei paljon puhunut mietiskelystä, hänen tapansa on vain antaa ytimekäs päämäärä ja jokainen sitten itse joutuu omalla tavallaan täyttämään sen. Jeesus vain totesi: ”Muuttakaa mielenne”, ja mielen muuttaminen ei onnistu ilman mietiskelyä. Miksi olisi puhunutkaan, kun Hänen veljensä Buddha oli jo opettanut sitä ihmisille -ja onhan ihmiskunnan alkuaajoista lähtien ollut henkisten pyrkijöiden menetelmänä voittaa itsensä.

Onhan mietiskelyllä syvempikin tarkoitus kuin mielenrauhan ja tyyneyden saavuttaminen. Kirjassaan Suuri seikkailu Ervast viittaa tähän mietiskelemällä tehtyyn palveluun ja työhön. Silloin kun tohtori Kotka on professori Batoryn vieraana hänen erämaa palatsissaan. Siellä veljet jotka avustavat Batorya asettuvat kuutiokivien päälle ympyrän muotoon yhteismietiskelyyn.

Kuten tiedämme kuutio kuvaa symbolisesti taajuntaamme täydellisessä rauhan ja tyyneyden tilassa. Ja tässä tilassa veljet alkavat luomaan muotoa Suomesta alkavalle uskonpuhdistustyölle, jossa tohtori Kotka avustaa luomalla eri paikkoihin Suomea kukkaan puhkeavia ruusuja. Eli kun olemme oppineet pitämään taajuntaamme rauhan tilassa mietiskelyn avulla, on meillä mahdollisuus aloittaa syvempi ja tehokkaampi työskentely ihmiskunnan henkisen kehityksen eteenpäin viemiseksi. Tämähän on yksi tapa, jolla Mestarit toimivat ja palvelevat.

Eivät he täällä meidän keskuudessamme pidä filosofisia esitelmiä tai touhua fyysisten toimintojen avulla. Vaan he luovat kosmisista ideoista suunnitelmiin sopivia muotoja, joita he niiden veljien avulla jotka ovat tehneet vaadittavan pohjatyon, työstävät ja pitävät yllä.

Ja näistä Jumalallisen tarkoituksen ideoista tehdään elävä suunnitelma, johon kaikki ihmiset voivat olla yhteydessä, ja josta kukin voi tuoda ilmennykseen niin paljon kuin kykenee. Koska ihmisillä on vielä persoonallisuus enemmän tai vähemmän esteenä tuo suunnitelma ei ilmene alkuperäisessä puhtaudessa ja kirkkaudessa.

Kuten huomaamme, työmaata ja toiminnan kenttää on jatkuvasti laajennettava käsittämään yhä suurempia kokonaisuuksia. Nähdessä ja pitäen mielessään sen tosiseikan että ykseys, yhteenkuuluvuus on koko kosmosta ylläpitävä voima, ja että sitä meidän on yritettävä ilmentää parhaamme mukaan myös täällä fyysisellä tasolla, rakastaen viisaasti ja tahtoen hyvää kaikille olennoille.

Kun ajattelee mysteerilaitosta ja sen tarkoitusta kouluttaa ihmisistä tietäjiä, jotka kykenevät tietoisesti palvelemaan ja viemään Salaisen Veljeskunnan työtä eteenpäin, se tarkoittaa osaltaan myös, että kouluista valmistutaan, kun on suoritettu määrätty määrä opintoja. Ei kai ole tarkoitus, että sinne pysähdytään opiskelemaan pelkästään samoja teorioita loputtomiin. Jotta valmistuisi, on laitettava nuo teoriat käytäntöön.

Tulee mieleen tuosta Baileyn kirjasta toteamus, että tavallisen vihittävän suurin heikkous on velttous ja etenemisen hitaus. Koskettaa varmaankin itse kutakin meistä.

Itäisiä mysteerilaitoksia

Itse olen aina ihaillut Tiibetin buddhalaisten järjestelmällistä henkistä koulutusta. Tiibetin buddhalaisuus jakaantuu kahdeksaan erilliseen tiedonvirtaan. Siinä on neljä pääkoulukuntaa, nyingma, kagya, sakya ja geluk - koulukunta, joissa kussakin on hieman eri painopiste opinnoissa, johtuen ihmisten erilaisista laaduista, joku menetelmä sopii toisille paremmin kuin toinen. Mm. geluk - koulukunta painottaa filosofisen opintojen pitkälle viemistä, ennen kuin aletaan mietiskelemään. Toisissa painotetaan mietiskelemällä saatua kokemusta ja jossakin rituaalisuutta painotetaan. Yhdessä on sekoittunut alkuperäinen böön - uskonto osaksi buddhalaisuutta.

Ehkä tuo geluk - koulukunta on idealtaan lähimpänä meitä ruusuristiläisiä, koska siinä painotetaan perinpohjaisia filosofisia opiskeluja ennen mietiskelyn aloittamista.

Mutta kun on suorittanut määrättyt opinnot, on valmis opettamaan Buddhan ilmentämää dharmaa muille. Opintoihin sisältyy joissakin koulukunnissa mm. pitkä eristyksissä vietettävä mietiskely retriitti jopa 7- 10 vuoden pituinen, joillakin jopa 20 vuotta. Joka tapauksessa opiskeluun suhtaudutaan vakavasti ja se on päivittäistä.

En kovin syvällisesti ole tutustunut Tiibetin buddhalaisuuteen ja tietoni siitä ovat vähäiset. Tietysti tarkastellessaan toisia kulttuureja on aina hieman naiivi. Eivät aina kaikki lamatkaan ole vihkiytyneitä syvempään tietoon, vaan heilläkin saattaa olla oma ego varjostamassa puhdasta näkemystä.

Joka tapauksessa ihanne on selvä ja opinnot järjestelmällisiä.

Tuollaisesta vakavasta suhtautumisen asenteesta on meidänkin syytä ottaa opiksemme, niin että ponnistelemme kaikin voimin saattaaksemme opintomme päätökseen näissä alemmissa mysteerioissa, jotta voisimme sitten osallistua ylempien mysteerioiden opetukseen.

Koska kaikki opiskelu suoritetaan hyödyttäksemme ja palvellaksemme muita tehokkaammin ja viisaammin, ei voi vedota persoonallisiin tekosyihin. Tietysti jos motiivimme on itse kehittyä henkisesti, on motiivimme itsekäs ja siksi on jo alkuvaiheissa omaksuttava oikea motiivi opiskella vain muiden hyödyksi.

Henkinen itsenäisyys

Siitä mitä olen lukenut ja ymmärtänyt, tänä päivänä painotetaan pyrkijän henkistä itsenäisyyttä ja vapautta, joka aiheuttaa sen, että eteneminen on alussa hitaampaa, mutta toivotaan, että myöhemmissä vaiheissa se on nopeampaa kuin vanhassa menetelmässä. Itse näen tuon menetelmän, jota buddhalaiset veljemme käyttävät, kuuluvaan osittain vanhempaan linjaan. Siinä heillä on vielä itse valitsemansa opettaja, henkinen auktoriteetti jota on toteltava. Ja hyvin nöyrästi ja kunnioittavasti ainakin tiibetiläiset veljemme suhtautuvat siihen tai niihin opettajiin, jotka ovat itse valinneet.

Joskus kuulee kysyttävän, eikö ole sama asia oppia kirjasta tai henkiseltä opettajalta. Itse en näe asiaa niin, sillä kirjoista voi valita minkä hyväksyy ja minkä hylkää omassa henkisessä

pyrkimyksessään. Mutta jos valitsee itselleen henkisen auktoriteetin, ei enää voi itse valita, vaan on toteltava opettajansa ohjeita. Jollei tottele, oppilassuhde purkautuu, eli opettaja ei voi enää opettaa sitä menetelmää, millä hän itse on päässyt tietoon. Usein kehoitetaan tarkkailemaan opettajaa ennen valintaa, sillä myös sellaisia opettajia on tarjolla, jotka itsekkään eivät ole päässeet totuuden tietoon.

Tämä on tietysti hyvin karkea yleistys. Nykyaikana on myös niin, että opettaja nähdään vain opinnohjaajana, joka katsoo että opinnot suoritetaan määrättyssä järjestyksessä ja oppilaan on itse päästävä henkiseen tietoon omilla valinnoillaan ja ponnistuksillaan.

Kaikki ymmärtävät, että jos mukaudumme tiukkaan henkiseen koulutukseen jota nuo opettajat vaativat oppilailtaan niin onhan kehitys alussa nopeaa. Koska siinä ei jätetä aikaa persoonallisen elämän vaateille, vaan kaikki aika käytetään henkiseen opiskeluun ja harjoitukseen. Mutta luulen että suurimmalla osalla nykyihmisiä on luontaisesti sisässään vapauden ja henkisen itsenäisyyden vaatimus, mitä tulee henkiseen kasvatukseen. Ja silloin opiskelun ja harjoituksen kurinalaisuus riippuu meistä itsestämme. Tahdommeko elää niiden henkisen elämän vaatimusten mukaan, jotka hyväksymme ja näemme oikeiksi. Meidän on opittava oleman nöyrä palvelija sisäiselle opettajallemme ja mestarillemme. Tämä tuo myöhemmässä vaiheessa voimakkaan inspiraation ja ilon totella sisäistä kutsuamme. Meitä ei mikään ulkoinen auktoriteetti velvoita eikä pakota, vaan itse tahdomme elää henkisen elämän lakien mukaan.

Silloin elämämme muuttuu ulkoisesti yhtä kurinalaiseksi, kuin ulkoisen opettajan vaatimukset saattaisivat olla. Vaikka tietysti se on mitä luonnollisinta elämää, eikä sitä koe- ta mitenkään vaativaksi kuriksi, vaan iloa ja energiaa tuottavaksi vapaaehtoisuudessaan.

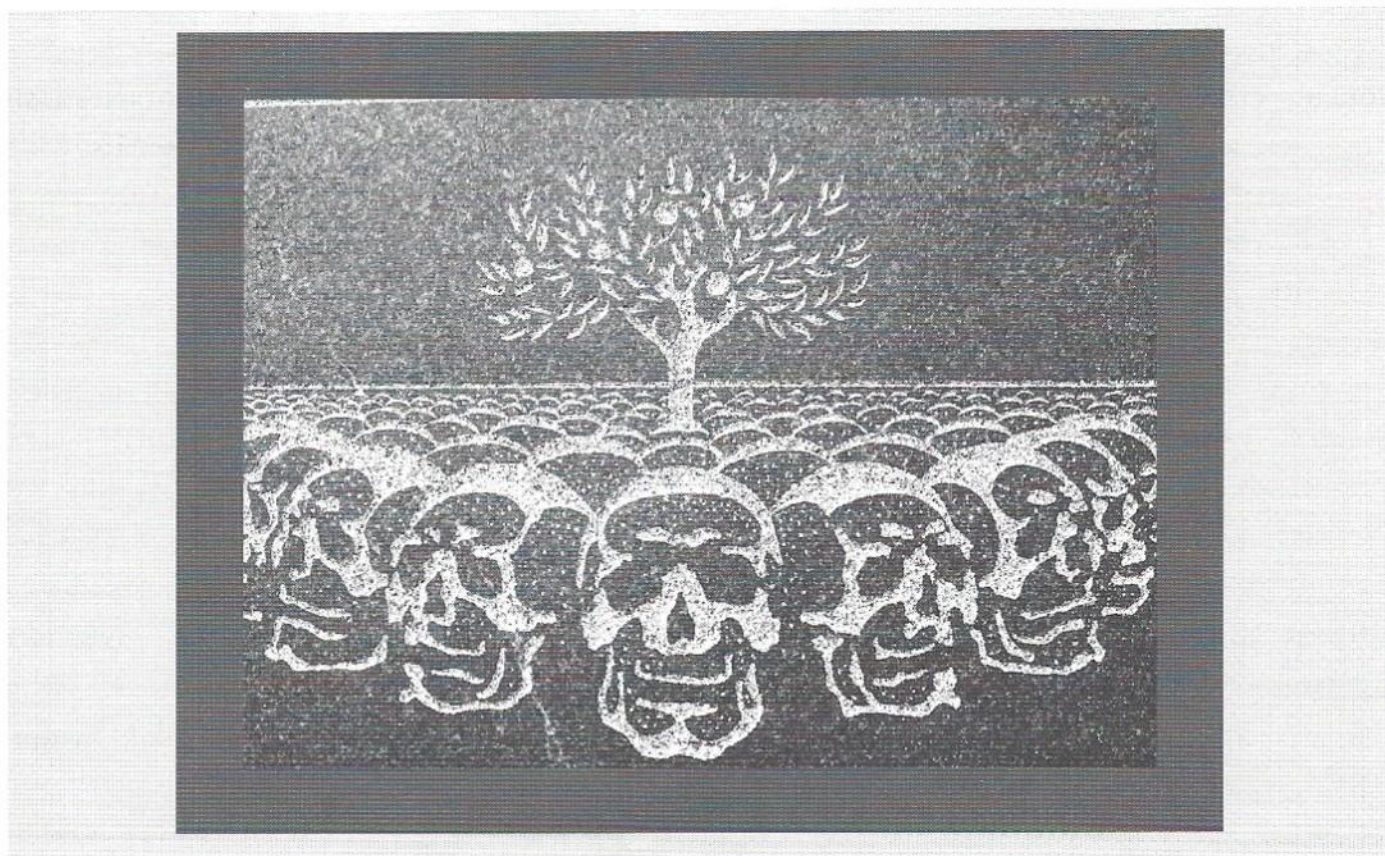
Henkisyys maailmassa

Kun tarkastelee maailman tilaa nykypäivänä, ei saata muuta kuin iloita siitä laajuudesta, millä nykyään henkisen elämän ja pyrkimyksen opetuksia on saatavilla. Varmasti jokainen joka etsii, löytää oman tapansa elää niiden mukaan.

Erityisesti maailmassa on nähtävissä kahden voiman mittelo, sen joka pyrkii vahvistamaan erillisyyden harhaa ja sen joka tuo esiin kaiken ykseyttä. Tämä tulee esiin mm. siinä kuinka jotkut tahtovat rakentaa muureja, etteivät ”nuo muut” pääsisi osallisiksi siitä hyvästä jonka olemme onnistuneet saavut-

tamaan. Otetaan esimerkiksi vaikkapa Suomi. Kuinka jotkut täällä näkevät menneisyyden rajoittuneen onnen joka koskee vain suomalaisia. Toiset taas näkevät veljeyden ykseyden ihanteen, jossa ollaan väliaikaisesti jopa valmiita luopumaan omasta itsekkästä mukavuudesta ja pienessä ryhmässä saavutetusta tasapainosta, jotta siitä myöhemmin koituisi siunausta koko ihmiskunnalle.

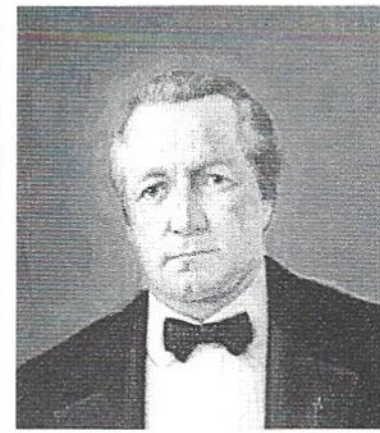
Muistaakseni jossain Baileyn kirjassa on maininta, että vielä tällä vuosisadalla nämä erillisyyden voimat ajoittain kykenevät hidastamaan sitä väistämätöntä ja valoisaa tulevaisuutta, jolloin ihmiskunta elää suuremmassa veljeydessä keskenään, (ei vielä täydellisessä veljeydessä vaan tasa-arvoisemmassa suhteessa toisiinsa kuin nyt mm. taloudellisissa suhteissa). Lyhyt aika tuollainen sata vuotta, jaksamehan uskoa veljeyden väistämättömään ilmentymiseen ja tehdä työtä sen puolesta.

Tyrvään kirkon pihamaalla olevan kivibaaden kuvitusta

Pekka Ervast

Toimittajalta

"Mitä hyötyä olisi liittymisestääni esim. Ruusu-Risti-seuraan?" kysyy välistä totuuden etsijä, joka on lue-
nut kirjallisuutta ja kuunnellut luen-
toja. "Voinhan tutkia ja miettiä yk-
siksi, eikä minusta ole miksikään
teosofiseksi työntekijäksi kummin-
kaan: minusta ei olisi kellekään hyö-
tyä. Muuten on luontoni semmoi-
nen, etten ole seuroja rakastanut
enkä ole tahtonut rajoittaa vapautta-
ni minkään seuran säännöillä."

Jokainen ihminen ja ennenkaikkea va-
kava totuudenetsijä menettelee tietysti
oman harkintansa ja mielensä mukaan.
Luulen kuitenkin, että useimmat niistä-
kin, jotka ovat liittyneet siihen teosofiseen
seuraan, jota nimitämme Ruusu-Ristiksi,
ovat olleet vapautta rakastavia ja yksinäi-
syydessä, s. o. kirjojen ääressä ja ajatusten
seurassa sangen hyvin viihtyneitä ihmisiä; he
varmasti eivät ole suuresti ihailleet lahkoja
ja uskonnollisia yhdistyksiä, ja jos olisivat
pitäneet Ruusu-Ristiä uutena lahkona, he
tuskin olisivat siihen liittyneet. Mikä hei-
dät sitten on saanut rupeamaan jäseniksi?

Onko siitä askeleesta ollut heidän mieles-
tään jotain hyötyä? On tietenkin, vieläpä
monenlaista.

Ensi kädessä he eivät ole ajatelleet suorastaan
itseään. He ehkeivät välittömästi ole ajatel-
leet toisiakaan ihmisiä, mutta he ovat ajatel-
leet työtä. He ovat ymmärtäneet teosofisen
työn merkityksen, nähneet kuinka tärkeä
Ruusu-Risti-työ on. Ovathan he itse sen työn
kautta saaneet valon. He vaelsivat pimeydes-
sä, etsivät totuutta, heidän sielunsa oli täynnä
ristiriitoja ja epäilyksiä. Mistään he eivät
löytäneet tyydytystä hengelleen, vastauksia
kysymyksilleen. Mutta sitten tuli teosofinen
elämänymmärrys Ruusu-Ristin muodossa ja
Ruusu-Ristin kautta. Kirjat sen toivat, luen-
not sitä selittivät, lehti sitä elähytti, - ja vih-
doin heidän sielunsa löysi rauhan. Heidän jär-
kensä sai työtä, mutta se oli ajatuksen luovaa
ja rakentavaa toimintaa. Heidän tunteensa sai
tyydytystä, heidän siveellinen tahtonsa tuli
herätetyksi ja elvytetyksi. Heidän mielikuvi-
tuksensa ei nähnyt rajoja tiedon ja rakkauden
ja onnen edellytyksille. Kuinka he eivät olisi
liittyneet jäseniksi siihen seuraan, jonka työ ja
olemassaolo teki tämän kaiken mahdolliseksi?
Eivät kaikki jäsenet kirjoittaneet kirjoja eivät-
kä pitäneet luentoja. Mutta heidän myötä-

tuntoiset ajatuksensa, heidän lämpöä uhkuva läsnäolonsa, heidän aineelliset avustuksensa todistivat varsinaisille työntekijöille, että työtä kaivattiin, ettei se ollut turhaa.

Sentähden jäseniksi liittyjät ajattelivat, kukin erikseen: "jos en muuhun kykene, kykenen ainakin vuotuisilla maksuillani asiaa edistämään; ja jos sattumalta en aina siihenkään kykenisi, kykenen joka tapauksessa ajatuksillani siunaamaan työtä."

Mutta on heillä ollut toisiakin päteviä syitä liittymiseen, syitä, jotka koskevat heitä itseään ja heidän omaa henkistä elämäänsä. Paraimmassa itsessään ihminen näet ei ole yksin eläjä. Hän on ihmisten ja kaikkien olentojen rakastaja ja auttaja. Mutta tie on pitkä, ennenkuin hän löytää tuon paraimman ja korkeimman itsensä. Tai jos ei sen löytäminen ole niin vaikea, on siitä kiinni pitäminen, siinä eläminen seikka, jota täytyy vähitellen oppia, jossa alituisen täytyy harjaantua. Ja kuinka ihminen yksin ollen oppisi toisia rakastamaan ja palvelemaan? Elämähän on päinvastoin asettanut, että meitä täällä maanpäällä on miltei lukemattomat joukot yhdessä juuri sitä varten, että oppisimme palvelemaan. Mutta vielä ihmiskunnan yleinen kehitystaso on sillä kohdalla, että keskinäinen rakkaus ja palvelus helposti unohtuu. Kuinka tärkeät siis ovatkaan semmoiset yhtymät, semmoiset pienet veljeskunnat, joiden ilmapiiri vaikuttaa puhdistavasti, kohottavasti, lämmittävästi yksilöön!

Ilman niitä olisi elämä verrattain avuton. Sen kova kärsimyskoulu ajaisi ihmisiä etsimään itsekkäitä huvituksia ja nautintoja, - ja he jäisivät siten osattomiksi siitä sielukkaasta ja henkevästä onnesta, joka johtuu yhteisistä hyvistä pyrkimyksistä ja yhteisen hyvän asian edistämisestä. Henkiset seurat ja yhtymät ovat opettajina elämän koulussa. Heidän paikkansa on korvaamaton. Heidän avullaan pysyy hengen elämän kipinä yksilöissä vireillä.

Ja mitä nyt erikoisesti Ruusu-Ristiin tulee, on sen jäseniksi liittyjillä ollut mielessä sekin seikka, että he sisäjäseniksi tultuaan voivat päästä osalliseksi siitä ohjauksesta ja opetuksesta, mitä annetaan esoteerisen piirin jäsenille. Siten heidän liittymisensä saattaa koitua välittömäksi hyödyksi heille itselleenkin, kun he tahtovat edistyä teosofisessa elämässään, teosofisissa näkemyksissään ja tiedoissaan. Samaten kuin Ruusu-Risti seurana palvelee teosofisen liikkeen alkuperäistä ohjelmaa ja tarkoitusta, samoin Ruusu-Ristin esoteerinen työ kulkee H. P. Blavatskyn viitoittamaan suuntaan.

Kaiken loppupäätöksenä on täten seuraava kehoitus kaikille epäröiville ja "riippumattomuutta" rakastaville totuuden etsijöille: "harkitkaa asiaa uudestaan! Ehkä löydätte sydämestänne rakkauden kultaisen avaimen, joka vallan ihmeellisesti sopii Ruusu-Risti-seuran vaatimattomaan oveen!"

Amin Maalouf, Simone-passio Otteita libretosta.

Joku toinen

Olisi kääntynyt maailmasta pois
Ajatellakseen vain omaa kärsimystään.

Sinä käännyt pois itsestäsi
Kiinnittäaksesi katseesi maailmaan.

Ei olla muuta kuin katse,
ikään kuin
Katsoja ei olisi mitään,

Vaan haluaisi sulautua
katsomaansa.
Sulautua, hajota, kadota.
Olla olemassa vain maailmaan
kiinnittämänsä huomion kautta, sen
huokauksia, sen kuiskauksia, sen
hiljaisuutta kuunnellen.

Kaksi voimaa hallitsee
Maailmankaikkeutta...

Et luottanut puolueisiin,
kansoihin, kirkkoihin,
Mitä muuta ne ovat kuin vankiloita,
hengen vankiloita!
Mihin sitten uskoit vielä, Simone,
isosisko?
Vain tähän liekkiin...

...valo ja painovoima...

Tähän hentoon liekkiin
joka palaa meistä jokaisessa,
Ja saa ravintonsa kärsimyksistämme.

...valo ja painovoima...

Uskoit vain tähän lepattavaan
liekkiin
joka valaisee meidät, puhdistaa meidät,
ja kohottaa meidät vapauttamme kohti,
Kun maailman painovoima
vie meitä
Alas ahneuteen ja orjuutukseen.

Osata rakastaa – Jumalaa,
Hänen itsensä tähden,
Toisia, heidän itsensä tähden,
Vailla alhaisuutta tai miellyttämisenhalua.

Osata rakastaa
Jumalaa hänen itsensä tähden.

Ei rakastaa vain itseään,
Ei pelätä vain omiensa puolesta.
Rakastaa ensin niitä,
jotka ovat erilaisia,
Niitä, jotka on karkotettu ja
jopa vihollisia.

Osata rakastaa
Toisia, heidän itsensä tähden.

Lähde: Amin Maalouf, La Passion de Simone, Viisitoista musiikillista asemaa,
Libretto Kaija Saariahon oratorioon Simone-passio. 2006.

Mirkka Rekola, Kurbinovo

Tämä tapahtui ortodoksien matkalla Makedoniassa 1984, Kurbinovossa, 1100-luvun lopulla rakennetussa Pyhän Gregoriuksen kirkossa. Kirkon freskot ovat 1190-luvulta.

Kurbinovo

I

He kulkivat hiekkatietä vuorella,
ei tuulenhenkäystä,
ruoho ympärillä kulottunutta,
he kuin pieni pensasryhmä
hiljaisena,
ei minnekään menossa.
Tie vain nousi huomaamatta.
Vanha bysanttinen kirkko matkan päässä.
Näkyi että se oli remontissa.

II

Ovi kuitenkin oli auki.
Sisällä kaikki kuin rakennuksella
työt kesken, seinät peitetty,
kirkon kattona sininen taivas.

He tekivät ristinmerkin
ja lauloivat
kun astuivat sisälle:

Nyt taivasten voimat kanssamme
näkymättömästi palvovat
sillä katso kunnian Kuningas
tulee sisälle...

Aikoivat vain laulaa sen loppuun
ja sitten lähteä

kun kuului sateen kohahdusta
muistuttava ääni.

Oikealla seinänkorkuinen muovipressu
tempautui alhaalta ylös.
Ja näytti Kristuksen freskon.

Kunnian Kuningas,
josta he lauloivat, oli tullut sisälle,
hän oli siellä ja katsoi
heidän ylitseen,
kasvot olivat jyrkät,
silmät viileät kuin vuorituuli,
musta tukka raskas.
Ja he olivat siinä
ja näkivät,
eivätkä tienneet mitä uskoa.

III

Valkoinen hohti Kristuksen kuvassa,
ja sininen, ja kulta.
Optinen harha; koko hahmo kaartui
niin kuin kilpi.
Se sulki sisäänsä ja väistyi.

Kun verho painui alas,
he kääntyivät toiselle seinälle.
Ja jos usko on ojentumista
sen mukaan mikä ei näy,
he seisoivat ojentuneita
peitetyn freskon edessä.
Eivätkä olleet uskoa
kun peite nousi
kun se nousi niin kuin aalto,
ja valkopäinen profeetta
ilmestyi siihen kirjakääröineen
ja näytti pitävän heitä
visusti silmällä.
Verho laskeutui,
ja kun he siirtyivät askelen verran,
toinen verho nousi.

Nyt näkyi

oranssinhehkussa sädekehässä
enkeli Gabrielin kasvot.
Mikään ei voinut estää häntä,
niin tärkeä viesti hänellä oli.
Hän sai kertoa salaisuuden.
Hänen valkoinen viittansakin riemuitsi
kun hän käveli ilmassa
kuin olisi kulkenut pitkin maata.

Ja kun he näkivät Neitsyt Marian,
tummat silmät katsoivat
peilin syvyydestä,
niin tummat että tiesivät
kuka kutsuu häntä.
Jos hän kääntyisi pois,
kasvot olisivat ohuet
kuin oliivinlehti tuulessa.
Hän ei koskaan tulisi kutsumatta.

Vahvat värit

alkoivat tummeta,
palmunlehvät,
kun lähestyttiin Jerusalemaa,
tuli merkillinen kuva:
pyöreäkasvoiset kaksoset
levittivät ruskeaa
hihallista vaatetta
kuin yhteistä paitaansa
maahan, aasin eteen.

Mutta värit tummuivat

hahmot olivat piilossa,
kaikki muuttui dramaattisesti
niin kuin on kerrottu,
temppelin esirippu
repsi kahtia, ihmiset
pakenivat näille vuorille.
Mihin ihme katosi,
suurisiipinen enkeli haudalla,
kirkko joka on tyhjä hauta.

Näkyi kyllä miten pyörriksissä
opetuslapset olivat
kun Kristus kirkastui heille.
Ja kun tuli helluntai
heissä nousi taivaallinen humala.
Värit vaalenivat
näissä kuvissa.
Kaikki kirkastui.
Jokainen oli Kristoforos
ja kantoi lasta kuin päivänvaloa.

Kun Eliaan tuliset vaunut näkyivät,
pyörän valtava liike,
se olikin Kristus
joka Tuonelassa polki myötäpäivään
elämän ratasta.

Kun kaikki tämä oli näytetty,
joku palasi
Kristuksen freskon luokse,
nouse vielä, hän sanoi,
ja aivan äänettömästi
peite kohosi.

IV

Verho verholta, fresko freskolta.
Miten se on mahdollista,
he näkivät kaikki.
Ja kun he laskeutuivat
vuoren rinnettä
ja kyselivät yhä
verho verholta
hiljaisuus laskeutui heihin.

Lähde: Mirkka Rekola, Valekuun reitti. WSOY 2004.
Kesäkurssien sanataidetta Saara Lintera&Aija Tuukkala

Ruusu-Ristin Helsingin yleisöesitelmät syksy 2013

Klo 12.00 Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

22.9 Kuinka tulla onnelliseksi?

Jarmo Anttila

29.9 Suomen uusi huomen

Kauno Mannonen

6.10 Mysteeritemppeli

Aija Tuukkala

13.10 Hiljaisuuden ääni

Jari Jokilehto

20.10 Tarvitseeko kirkko uskonpuhdistusta?

Rauno Rinkinen

27.10 Rakkauden evoluutio – ajatuksia, runoja ja lauluja

Mauri Lehtovirta, Ari Pekka Hyrkäs ja Marko Manninen

3.11 Näin olen ymmärtänyt

Jarmo Anttila 60 vuotisjuhla ja esitelmä

10.11 Todellisuuden oivaltaminen

Jarmo Ikola

17.11 Kielloista elämänohjeisiin

Keijo Remes

24.11 Tietoisuuden Tasot

Jukka Sarno

1.12 Elämässä kiinni

Ari Salminen

8.12 Kuka minä olen?

Marja Halmetoja

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00. Käynti sivuovesta. Alkaen 7.10, 21.10, 4.11, 25.11 ja 9.12. Tiedustelut Esko

Keitaanranta puh. 0504533691. Maksuton.

Meditaatio tiistaisin klo. 19.30 ja sunnuntaisin klo 10.30. Käynti sivuovesta. Tiedustelut Jarmo Ikola puh.

0505111773. Maksuton.

Ruusu-Ristin Jyväskylän Temppeli

Klo 13.00 Aittokalliontie 3, 40400 Jyväskylä

Yleisöesitelmät syksyllä 2013

29.09 Musiikki ruumin, sielun ja hengen ravintona.

Romppanen Mikko

06.10 Tiemme on yhteinen, kuvia Santiagon tieltä.

Saara Linterä

10.11 Kuka minä olen?

Marja Halmetoja

Vapa pääsy. Esitelmien jälkeen keskustelua kahvikupin ääressä.

Jooga joka ke 16.10-17.40 18.09 alkaen,
ohjaa jooganopettaja SJL Liilia Siiberg,
oma matto mukaan, 3 e per kerta.

Luku- ja keskustelupiiri 18.09 alkaen joka toinen ke klo 18.00.
Vetävät Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio.

Tiedustelut: Liilia Siiberg 050-9111377, llsbrg8@gmail.com

Pirjo Matikainen

Rakas Kesäkurssipäiväkirja

- erään kurssilaisen kokemus
Perjantai 28.6.

Saavuin Salmiaan, Jyväskylään, kutsuinkin yhdeksän aikaan illalla ja sain veljien iloiset vastaanotot ja avaimet huoneeseeni. Sitten vauhdilla saunomaan ja talviturkin heittoon. Onneksi olin sen verran matkan ja työpäivän uuvuttama, etten tajunnut kauheasti epäröidä veteen pulahtamista, hieman viileäähän se kyllä oli. Illan aikana sain kuulla, miten avajaiset olivat edenneet.

Jyväskylän ryhmä oli taas järjestänyt hienon tilaisuuden, jonka Marko Manninen oli avannut sävellyksellään Väinämöisen rukous. Seppo Kuronen toivotti tervetulleeksi puheellaan. Esitelmässään professori Jukka Ammond t tarkasteli Reino Helismaan Reissumies ja kissa -kappaleen sanoitusta ihmisen tietokykyyn liittyvänä allegorian johtajien aiheen yleisöä inspiroivalla tavalla Platonin kuuluisaan luolavertaukseen. Helismaan iskelmäteksti avaa omalla kuvastollaan yllättävällä tavalla kiintoisan näkymän Platonin esiin nostamaan filosofiseen peruskysymykseen aistimaailmaan liittyvästä tiedosta ja sen ongelmista. Esityspuolen päätti Markon oma sävellys, joka sai nimekseen Joukahaisen rukous. Lopuksi johtaja Jarmo Anttila kertoi aamukysymyksen mietittäväksi: Miten Ruusu-Rististä voisi tulla todellinen ekleesia? Siinäpä pohtimista.

Lauantai 29.6.

Aamu alkoi kauniissa säässä aurinko paistaen. Aamiaiselle pitikin pyrähtää jo heti seitsemältä, jotta ehti mukaan kävelyryhmään, joka teki lähtöä puoli kahdeksan aikaan. Kävely kesti hieman vajaan tunnin erityisen miellyttävissä maisemissa ja tietysti hyvässä seurassa. Kävely on todella hyvää vastapainoa paljolle istumiselle jota oli edessä. Ehdimme siis juuri ajoissa temppelille mietiskelyyn, jonka jälkeen kesäkurssit voitiin virallisesti avata. Aluksi suloinen pianotaituri ja uusi jäsen (monille kuitenkin jo tutuksi tullut) Terhi Laitinen soitti pianolla Mozartin säveltämän Ave Verum Corpusin, mikä on Wikipedian mukaan 1300-luvulta peräisin oleva ehtoollisvirsi. Sitten Jarmo juhlallisesti pyysi kansallishaltia Väinämöisen suojeluksen kursseille. Perinteiset terveisten välitykset veljiltä ja ensimmäiset aamupuheenvuorot, joiden joukossa pääsin itsekin puhumaan. Huonosti valmistautuneena, mutta hengissä selviten jännityksestä huolimatta.

Tauolla oli aikaa tutustua seinille ripustettuihin kauniisiin valokuviin, jotka Marita Soukka oli ikuistanut teemana Valo, väri ja muoto. Kuvia sileistä rantakallioista, yllättävistä muo-

doista kivessä ja puussa, heijastuksia lasissa. Ruoaksi saimme nokkoskeittoa ja raparperiiksiä. Tauon jälkeen Terhi soitti vielä J.S.Bachin Das Wohltemperierte Klavierin preludin IX e-duurissa temppelin hieman ki-lahtelevavireisellä pianolla.

Sitten pääsimmekin kurssikirjan pariin. Kirjana tänä vuonna oli Pekka Ervastian Kirkko-Ekleesia. Alustuksessaan luvuista 1. Missä on kansamme pelastus? ja 2. Kirkon syntysanat Terttu Wiio valotti hienosti Pekka Ervastian esitelmien ajankuvaa, mitä tuolloin 30-luvun Suomessa maailmansodan ja sisällissodan jälkeen oli meillä. Ensimmäinen luku kun tuntui kovin poliittiselta ja viittauksia ajan tapahtumiin ja esimerkiksi Lapuanliikkeen vilisi. Kovin tulehtunut oli tuolloin ilmapiiri oikeiston ja vasemmiston välillä.

Kysymykset:

1. Kansa, kansakunta: Mitä ne mielestäsi ovat? Keitä kuuluu kansaamme? Keillä on yhteinen kansallishaltia ja mikä on sen tehtävä?
2. Lapuanliike ja Ruusu-Risti: Tiedätkö kertoa aiheesta lisää.
3. Kastijako: Miksi rishit loivat kastijaon juuri ammatin tai työn mukaan? Onko alkuperäisessä kastijaossa sijaa naisille? Mitä merkitsee se, että kasteihin synnytään nyt sekaisin? Tunnistatko oma kastisi?
4. Ryöväri ristinpuulla: Miten ymmärrät kirjasta tämän virkkeen: ”Jos hän oli pettynyt,

niin se ei ollut hänen tahtonsa, vaan järkensä syy”.

5. Mikä olisi oikea tapa esittää parannuksia yhteiskunnallisiin ongelmiin? Onko tekemättä jättäminenkin teko? Miten suhtaudut edunvalvontaan? Miten suhtaudut väkivallattomiin painostuskeinoihin?

Sarnon Jukka lausui varsin elävästi Eino Leinon runon Hymni tulelle.

Opiskeluiden päätteeksi kävelimme reippaasti takaisin majapaikkaamme, jolloin tarkkasilmäisinä huomasimme maassa reitin varrella mystisiä liitukirjoituksia. Ne osoittautuivat opasteiksi Kojukauppaan. Paikalla ei kuitenkaan silloin ollut ketään. Tätä ehdottomasti tuli pitää silmällä.

Illalla olikin taas lähtö takaisin temppelille (tällä kertaa autolla) yleisöesitelmää kuuntelemaan. Anita Johansson puhui aiheenaan Ajatelmia Johanneksen salaisen kirjan innoittamana.

Anita kertoi, että Johanneksen Salainen kirja on osa Nag Hammadin kätetty viisauksen -kirjan tekstiä. Teos kuuluu gnostilaisiin kirjoituksiin, tarkemmin setiläisiin, joissa ihmisen kuvataan nukkuvan unohduksen unta. Unta, josta hänet pitää herättää, jotta hän muistaisi Jumalallisen alkuperänsä. Kirja jakaantuu neljään osaan. Ensimmäisessä osassa kuvataan todellista Jumalaa ja hänen ikuista valtakuntaansa. Ruumis on peräisin Luoja Jumalalta, mutta hänen sisässään asuu jumalainen henki, joka yhdistää hänet korkeimpaan Jumalaan.

Toisessa osassa kuvataan Luoja Jumalaa, Jaldabaothia ja hänen luomaansa maailman-kaikkeutta, sitä kuinka jumalallisessa maailmassa tapahtuneen erehdyksen tuloksena syntyy fyysinen maailma. Kolmannessa osassa kuvataan luomiskertomusta, ensimmäisen ihmisen, Adamin luomista.

Neljännessä osassa pohditaan ketkä ihmiskunnasta pelastuvat.

Esitelmässä selostettiin kunkin osan sisältöä ja samalla kerrottiin niistä ajatuksista, joita esitelmöitsijä sai lukiessaan Johanneksen Salaista kirjaa. Pohdiskellessaan pelastuvia sieluja Anita toteaa, että: ”Meitä kuitenkin muistutetaan. Muistuttaja meissä on oma sisäinen Mestarimme. Koska Adamiin, eli kaikkiin ihmisiin kätkeyty Valo, eli tietoisuus omasta alkuperästämme on olemassa jokaisessa meissä, se auttaa meitä herättämään ajattelumme ja tietämään nimemme ja löytämään tien takaisin Sanan eli Jumalan luo.”

Ennen esitelmää Terhi soitti Bachin Das Wohltemperierete Klavierin preludin XIII.

Myöhemmin illalla rannalla grillailua, saunomista ja uimista.

Sunnuntai 30.6.

Jo edellisenä iltana tehdyn päätöksen mukaisesti kävin aamu-uinnilla heti herättyäni, hyvin virkistävää, hurr. Sitten reippaasti aamupalalle ja kävellen aamumietiskelyyn.

Yöllinen sade oli huuhtonut Kojukaupan opasteet. Koska oli sunnuntaiaamu, lauloimme yhteislauluna Sunnuntaiaamuna.

Johtaja avasi aamun Pekka Ervastian ohjeiden mukaisesti,

*”Rakas taivaallinen Isämme,
mekin olemme sinun lapsiasi
ja tahdomme käyttää tämän päivän
Sinun palveluksessa
Vuorisaarnan ohjeita muistaen;*

*olla suuttumatta, puhdas, totuudellinen
olla vastustamatta pahaa
ja rakastaa kaikkia
ajatuksissa, sanoissa ja teoissa.”*

Aamupuheenvuorojen väliseltä tauolta palat-
tuamme Marjo Krohn soitti Oskar Merikan-
non

Louhi ylistää tyttärelleen Väinön suuruutta. Ruoaksi saimme maittavia kasvispihvejä sekä jäätelöä ja marjoja jälkiruoaksi. Opiskelujakson aloitti Aija Tuukkalan ja Saa-ra Linteran mahtava yhteislausunta Mirkka Rekolan runosta Kurbinovo.

Alustuksen luvuista 3. Monet ovat kutsutut, mutta... ja 4. Harvat ovat valitut hoiti Anne Paalo.

Kysymykset:

1. Oletko milloinkaan edes harkinnut antaa köyhyyslupausta, luopua kaikesta maallisesta

omaisuudesta ja antaa kaiken yhteiseen omistukseen?

2. Onko sinulla kokemuksia kuolemanjälkeisistä tiloista tai oletko kenties saattanut jotakuta kuoleman jälkeen?

3. Aiheuttaako arki sinulle huolia, jotka menevät Jumalan valtakunnan kuulemisen edelle? Minkälaisia huolia?

4. Jokainen esoteerinen kristitty kulkee kohti Golgataa. Onko sinut joskus ristiinnaulittu? Onko se vienyt sinut paratiisiin vai helvettiin?

5. Ekleesia kuuluu alkukristillisyyteen. Onko sinulla mitään inspiraatiota tässä elämässä alkukristillisyydestä eli aikoinaan hyvin vallankumouksellisesta vaihtoehtoliikkeestä? Voisiko alkukristillisuus inkarnoitua meidän ajassamme?

6. Oletko milloinkaan kohdannut ihmistä, jota rakastat ehdoitta ja epäitsekkäästi? Pysytkö antamaan tälle ihmiselle hänen vapautensa suorittaa oman karmansa ja tukemaan häntä? Voiko puhdas rakkaus yhteen ihmiseen auttaa meitä rakastamaan kaikkia ihmisiä, veljiämme?

Mielenkiintoisten puheenvuorojen jälkeen meillä olikin ennätyksellinen kahdeksan veljen ryhmä kävelemässä takaisin Salmiaan.

Illalla palasimme taas temppelille kuuntelemaan Jari Jokilehdon esitelmää Rakkaus

totuuteen. Aluksi Terhi soitti lumoavan kauniin Sibeliuksen Impromptu V:n. Se lennätti minut tarumaisen kevätauringossa kylpevän solisevan puron äärelle, jonka yllä kauniit perhoset ja keijut leijailivat. Tunnelmasta toiseen; Jarin hyvin asiapitoiseen ja jämäkkään esitelmään. Päällimmäiseksi mieleeni jäi totuuden/ykseyden löytäminen mietiskelyn kautta erilaisia metodeja käyttäen, luopuminen itsekkyydestä, muutokset, kehittyminen, hengen/ykseyden palveleminen ja työn tekeminen veljesrakkauden ilmentymisen auttamiseksi.

Matkalla Salmiaan muutamat veljet pysähtyivät tuon mystisen Kojukaupan luokse, mikä nyt oli miehitetty. Sitä pitivät nuoret serkukset, ala-asteen päättänyt poika ja kolmannelle luokalle menevä tyttö.

Kirpputorityyppinen myyntipöytä houkutti veljet ostoksille ja samalla he saivat historiakatsauksen Kuokkalan kartanon alueeseen. Kartano oli kuulemma aikanaan toiminut myös synnytyssairaalana.

Maanantai 1.7.

Aamu alkoi jo mennä rutiinilla: aamupala, kävely, mietiskely. Marjo soitti Bachia ja Jarmo avasi aamun, mainittakoon Steinerein viikkolause näille päiville:

*"Kun olen aistien korkeuksissa,
leimahtaa sieluni syvyyksistä
hengen tulimaailmoista*

*jumalten totuuden sana:
hengenperustoista etsi aavistellen
hengen läheisyyttäsi.”*

Ruoaksi saimme kasvissosekeittoa ja marjarahkaa. Opiskelut aloitettiin Marko Mannisen esittämällä mantralaululla Satyan Nasti Paro Dharmah. Sanat ovat Teosofisen seuransinettiteksti. Suomennoksena mm. Totuus on uskontoja korkeampi tai Totuus on korkein hyve.

Jukka Sarno alusti luvut 5. Jumalan valtakunta kirkkona ja 6. Kirkon tehtävät.

Kysymykset:

1. Onko valtion kirkko P.E:n mainitsema 'ekleesia'? Jos ei ole, miksi?
2. Mitä edellytyksiä tarvitaan ekleesiaan kuulumiseen?
3. Kuka on todellinen kristitty?
4. Mikä on ihmisen tärkein ominaisuus kyetäkseen toteuttamaan ns. 'Taivaan valtakunta' maan päälle?
5. Mitkä ovat todellisen ekleesian keskeiset tehtävät?
6. Mitä eroa on perinteisissä yhteiskunnallisissa ohjelmajulistuksissa ja Jeesuksen opetuksissa?
7. Onko todellinen ekleesia mahdollinen ajassamme? Jos on, miten siihen päästään? Jos ei ole, miksi?

8. Miksi koskettamista pidetään parempana välittämisen muotona kuin katsekontaktia? Mielipiteesi tästä.

9. Mikä on auran merkitys ykseyden tajuamisen näkökulmasta?

Päätin vastata nyt kosketusaiheeseen, kun en kesäkursseilla uskaltanut kättä nostaa puheenvuoroa pyytääkseni. Kosketuksen myönteisistä vaikutuksista on tehty erinäisiä tutkimuksia ja todettu niiden lievittävän kipua. Omakohtaistakin kokemusta löytyy. Kipua kokiessa riittää, että toinen ihminen pitää kädestä, halaa tai silittää ja vaikutus voi olla parhaimmillaan särkylääkkeen luokkaa.

Tähän aiheeseen löysin yhden YLE uutisten artikkelin,

http://yle.fi/uutiset/kosketus_on_paras_kipulaake_keskoslapselle/5656943, tässä lainauksia siitä: "Vanhempien kosketus ja läheisyys ovat keskoslapselle paras kivunlievitystapa.

Kosketus on tehokkaampi kivunlievittäjä kuin esimerkiksi suonensisäinen kipulääke. Erityisen hyvin keskosen kipuja voidaan lievittää käsikapalo-otteella, jossa lapsen jalat ja kädet kerätään koukkuun lähelle keskivartaloa. Keskosten kivunlievitystä tutkinut terveystieteen maisteri Anna Axelin kertoo, että otettaessa kantapääverinäytettä tai tehtäessä hengitysteiden imutoimenpiteitä kivunlievittäjänä käytetään yleensä suuhun annettavaa glukosia eli sokeriliuosta tai suonensisäistä opiaattia. -Väitöstutkimuksessani ilmeni, että käsikapalomenetelmä on turvallisempi ja tehokkaampi kivunlievittäjä kuin opiaatti.

Suuhun annettava glukoosiliuos on tällä hetkellä parasta, mitä lapsille voidaan antaa. Vanhempien käsikapalo oli yhtä tehokas kuin glukoosi, mutta se on turvallisempi, koska suuhun annettava sokeriliuos teki joskus lasten hengityksestä epäsäännöllistä. Uusi hoitomuoto on tärkeä myös vanhemmille. Tutkimukseen osallistuneet vanhemmat kokivat todella tärkeäksi, että he voivat itse auttaa lastaan kivuliaiden toimenpiteiden aikana. Se vahvisti heidän vanhemmuuttaan.”

Puheenvuorojen välisen tauon jälkeen Terhi soitti Marjo Krohnin edesmenneen sukulaisen sävellyksen Kesäyö. Kävelymatkan varrella teimme koukkauksen Viherlandian kautta. Pitihän meidän käydä esittäytymässä kultatöyhtökakaduille Kallelle ja Torstille, kun kerran joka aamu häiritsimme niiden aamu-toimia ja saimme monisävyisiä kommentteja.

Illalla olikin vuorossa kysymysilta. Alustavasti Jarmo pyysi rohkeasti laatimaan kysymyksiä, sillä ”ei ole tyhmiä kysymyksiä, on vain

’tyhmiä vastauksia.”. Johtaja olikin saanut hyvän nipun kysymyksiä laidasta laitaan vastattavaksi ja selvisi niistä mielestäni mallikkaasti.

Tiistai 2.7.

Aamurutiinit. Markon avauksena harrastusnelmainen Pater Noster/Isä Meidän. Aamupuheenvuorot. Terhin aivan uudenlainen Sibeliuksen Kuusi, enkä varmasti ollut ainoa joka tunsii liikutusta siitä, mitä Terhi onnistui välittämään tulkinnallaan. Silmäkulmia pyyhittiin ahkerasti. Ruoaksi perunoita ja sienimuhennosta, jälkiruoaksi omenapaistosta.

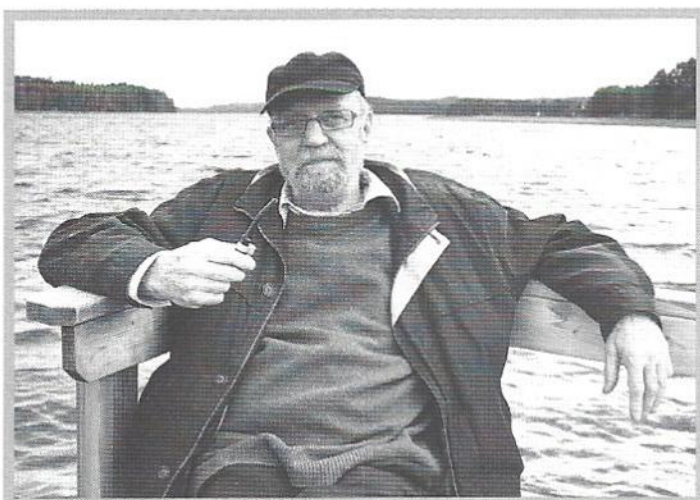
Ennen opiskelun aloitusta veljet kukittivat Marja-Leena Niemisen 70-vuotissyntymäpäivän kunniaksi ja lauloimme kappaleen Lapsuuden toverille (Sä kasvoit neito kaunoinen), säestämässä Terhi Laitinen pianolla ja Mikko Romppanen kitaralla.

Alustuksen luvusta 7. Syntien anteeksianto ja kuolema piti Saara Lintera.

Kysymykset

1. Onko perisynti symbolia jostakin todellisesta vai onko se vain teologien keksintö?
2. Millaisia kokemuksia sinulla on anteeksiantosta?
3. Mikä estää sinua tekemästä aktiivista anteeksiantotyötä, siis anteeksipyytämistä ja anteeksiantamista? Miten nuo esteet voitetaan?
4. Tarvitaanko anteeksiantamisessa ja -pyytämisessä Jumalaa tai muita välittäjiä?
5. Minkälaisilla ajatuksilla, sanoilla ja töillä loukkaan pyhyttä itsessäni?
6. Millä tavalla tulee valittujen voittaa kuolema?

Tauon jälkeen Marko aloitti Laudate Dominum, Laudate Dominum, omnes gentes, Alleluia. (Ylistäkää Herraa, Ylistäkää Herraa, kaikki kansat, Halleluja. Psalmi 117). Pian tähän gregoriaanistyyppiseen kuorolauluun yhtyi muutama veli nous-
ten paikaltaan ja vähän perästä muutama lisää. Laulu soi kauniisti moniäänisenä ja täytti temppelin hartaudella. Erittäin kaunista! Miten paljon meillä onkaan lahjakkaita ihmisiä Ruusu-Ristissä! Kiitos!

nauttimaan sen pehmeästä lämmöstä. Miehet ja ne jotka eivät saunoneet, lauloivat Markon ja Mikon säestyksellä grillikatoksessa. Vahvistukseksi kitaransa kanssa oli tullut myös eräs amerikkalainen kielikurssilainen. Sisätiloissa oli Marja-Leena järjestänyt pientä purtavaa tarjolle. Mukavaa yhdessäoloa, keskustelua, laulua ja syömistä. Sitten olikin jo palautettava mieleen kotiinpaluu. Me, Myself and I pakka-
si tavaransa, jota oli paljon! Ihailen suuresti ihmisiä, jotka osaavat tulla vähällä toimeen, siinä olisikin opettelemista.

Keskiviikko 3.7.

Viimeiset tavarat reppuun ja kassit autoon, avaimen luovutus ja aamupalalle.

Kävely ja mietiskely. Lauloimme yhdessä Oskar Merikannon oopperasta Pohjan neiti kappaleen Louhi ylistää tyttärelleen Väinön suuruutta.

Aamupuheenvuorot.

Ilta vietettiin tällä kertaa rannalla. Savusauna oli tilattu ja me naiset pääsimme ensin

Mikko ja Marko soittivat ja lauloivat mantralaulun Om Mani Padme Hum.

Ruokana kasvismakaronilaatikkoa ja tyrnirahkaa. Pikaisen syömisien jälkeen ja reippaina Stefan Lännerholmin kanssa kävelimme takaisin Salmiaan hakemaan autojamme. Matkalla kävimme hyvästelemässä myös Kallen ja Torstin ja toivoimme kuulevamme niiden tervehdykset myös ensi vuonna. Viimeiset opiskelut aloitti Aijan ja Saaran lausunta. He esittivät otteita libretoista Kaija Saariahon oratoriosta La passion de Simone, jonka on kirjoittanut Amin Maalouf.

Antti Tamminen alusti luvun 8.
Kirkko mysterialaitoksena.

Kysymykset:

1. Ervast mainitsee luvussa useita kertoja kirkon tehtävän dynaamisen laadun. Mitä hän tarkoittaa sillä, ja koskeeko dynaamisuuden vaatimus myös esim. RR:ää?
2. Mitä H.P.B. tarkoittaa puhuessaan varjosta, josta ihmisen tulee vapautua?
3. Onko Jumala sinulle isä, äiti, molempia vai ei kumpikaan?

4. Oletko kokenut Pyhää Henkeä? Miten?

5. Käsityksesi Marian roolista. Voisiko Jumalan äidin palvonta tuoda protestanttiseen kirkkoon lämpöä ja lisätä sen vetovoimaa?

6. Olisiko jälleensyntymisen palauttaminen kirkon oppiin mahdollista?

Jukka Sarno lausui Eino Leinon runon Tähtitarha. Viimeiset liikuttavat puheenvuorot ja päättäjäiset. Motoksi äänestettiin Varjosta valoon. Kiitokset ja Johtajan kukitus. Lopuksi perinteinen yhteislaulu Kesäpäivä Kangasalla. Ulkona sitten parveiltiin halauksesta toiseen ja jätettiin haikeat jäähyväiset.

Kotimatka sujui mukavasti ja sain itsekseni hiljentyä mietiskelemään viikon tapahtumia. Paljon onnellisia hetkiä, muutamia oivalluksia ja hienoja kohtaamisia veljien kanssa.

Jäihän reissusta muutakin, kolmekymmentäykseksi kutisevaa hyttysenpuremaa!

Bart D. Ehrman

Jesus, Interrupted. Revealing the hidden contradictions in the Bible (and why we don't know about them), 2010.

HarperOne (1. painos 2009)

Bart D. Ehrman (s. 1955) on arvostettu Uuden Testamentin (UT) tutkija, joka työskentelee professorina Pohjois-Carolinan yliopistossa (University of North Carolina at Chapel Hill, USA). Hän on julkaissut yli 25 kirjaa, joista neljä – tämä kirja mukaan lukien – on ollut New York Timesin bestsellerlistalla. Ehrman oli kokenut lukioikäisenä herätyksen evankeliseen kristinuskoon, jossa Raamattua pidetään kirjaimellisesti totena Jumalan sanana. Koska Ehrman piti Raamattua Luojan omana ilmoituksena, hän halusi oppia Raamatun perusteellisesti. Niinpä hän meni opiskelemaan fundamentalistiseen raamattuopistoon. Intoa opiskeluun riitti; Ehrman mm. opetteli useita Raamatun osia ulkoa. Raamattuopiston jälkeen seurasivat yliopisto-opinnot englanninkielisessä kirjallisuudessa ja kreikan kielessä. Edelleen syventääkseen Raamatun ymmärtämistään, hän aloitti jatko-opinnot Princetonin teologisessa seminaarissa, vaikka hän tiesi etukäteen tähän liittyvän vaaran: Princetonissa Raamattua ei pidetty erehtymättömän Jumalan sanana. Ehrman varautui puolustamaan uskoansa liberaalien vesitettyä Raamatun tulkintaa vastaan. Tässä hän kuitenkin epäonnistui: hän joutui – hyvin vastahakoisesti – luopumaan kirjaimellisesta Raamatun tulkinnas-

taan. Tuskallisen sisäisen kamppailun jälkeen Ehrman päätti seurata totuutta minne se ikinä johtaisikin. Lopulta pahan ja kärsimyksen eli teodekian ongelman vakava pohtiminen sai hänet luopumaan kristinuskosta. Nykyään hän määrittelee itsensä agnostikoksi.

Ehrmanin edustama historiallis-kriittinen menetelmä pyrkii mm. selvittämään, mitä Raamatun tekstit merkitsivät niiden alkuperäisessä historiallisessa kontekstissaan. Tutkimus pyrkii myös selvittämään ketkä olivat Raamatun kirjojen kirjoittajat. Tämä voi tuntua monesta ihmisestä nollatutkimukselta: tietysti Mooseksen kirjat kirjoitti Mooses, Jeesuksen opetuslapset kirjoittivat evankeliumit ja Paavalin kaikki kirjeet kirjoitti Paavali. Ehrmanin ja monen muunkin tutkijan mukaan näin ei kuitenkaan aina ole asian laita: Mooses ei kirjoittanut viittä ensimmäistä Vanhan Testamentin kirjaa eivätkä Matteus, Markus, Luukas ja Johannes kirjoittaneet evankeliumeja. Tosin evankeliumeissa ei niin tarkkaan ottaen väitetäkään: niissä on vain myöhemmin lisätyt maininnat evankeliumi Matteuksen ym. mukaan (evankeliumin kirjoittajat eivät nimenneet tekstejä näin). Evankeliumit eivät ole silminnäkijätodistuksia; toki evankeliumien taustalla on ollut

silminnäkijöiden kertomuksia, joita kristityt seurakunnat ovat aluksi säilyttäneet suullisena perimätietona.

Alkuperäisiä evankeliumeja ei ole säilynyt. UT:n käsikirjoituksia kopioitiin vuosisadasta toiseen käsin, jolloin väistämättä syntyi virheitä ja muutoksia: niitä on eri kopioiden välillä arvioitu olevan 200 – 400 000. Raamattu ei siis ole muuttumaton, kuten jotkut tuntuvat uskovat. Valtaosa virheistä on vähäisiä; sellaisia tapauksia, joissa merkitys edes vähän muuttuu, on ”vain” tuhansia. Suurimassa osassa näistäkin tapauksista tutkijoilla on konsensus alkuperäisestä tekstistä (Juha-la, 2012). Ehrmanin tulkinta on kuitenkin skeptisempi: hänen mukaansa alkuperäisestä tekstistä puhuminen ei ole perusteltua, koska vanhimmat UT:n osien kopiot ovat vasta 200-luvulta. Vanhimmat koko UT:n sisältävät käsikirjoitukset ovat 300-luvulta.

UT:n tekstit on kirjoitettu varsin korkeatasoisella kreikan kielellä, jota osasivat vain korkeasti koulutetut ihmiset. On arvioitu, että vain 10 % Rooman valtakunnan kansalaisista osasi lukea; kreikan kielen sujuva kirjoitustaito oli paljon lukutaitoa harvinaisempaa. Jeesus ja hänen opetuslapsensa puhuivat arameaa. On erittäin epätodennäköistä, että opetuslapset olisivat osanneet kirjoittaa kreikan kielellä. Esimerkiksi Pietaria ja Johannesta sanotaan UT:ssa ”oppimattomiksi kansanmiehiksi” (Apt. 4:13); silti kummankin nimissä on UT:n kirjoituksia. Ehrman toteaaakin, että UT:n 27:stä kirjasta tai kirjeestä vain kahdeksan kirjoittajaa voidaan luotettavasti osoittaa. Muutamissa tapauksissa Ehrman puhuu suoranaisista väärennöksistä: kirjan kirjoittaja väitti olevansa joku muu kuin hän todellisuudessa oli

(tutkijat kutsuvat tätä pseudepigrifiaksi). Esimerkkeinä Ehrman tarkastelee Paavalin toista tessalonikalaiskirjettä, kolossalaiskirjettä ja efe-solaiskirjettä, joita tutkijat kutsuvat deuteropaa-valilaisiksi kirjeiksi (Leppä, 2006). Myös Pietarin toinen kirje on vastaavanlainen väärennös; se on kirjoitettu paljon Pietarin kuoleman jälkeen. Ehrman ei pidä Pietaria Pietarin ensimmäisen-kään kirjeen kirjoittajana, mutta tästä tutkijoilla on eriäviä mielipiteitä.

Kirjassa tuodaan esille Raamatun ristiriitaisuuksia, jotka ovat olleet jo pitkään tutkijoiden tiedossa; niistä opetetaan teologisissa tiedekunnissa niin Yhdysvalloissa kuin Euroopassakin. Papeille ja teologeille kirjassa on hyvin vähän uutta, mutta Ehrmanin mukaan suuri yleisö ei tiedä tieteellisen Raamatun tutkimuksen tuloksista (en itsekään tiennyt niistä ennen tutustumista Ehrmanin ja emeritusprofessori Heikki Räisäsen esityksiin). Ehrman toteaa, että jostakin syystä papit ovat haluttomia kertomaan Raamatun ristiriitaisuuksista ja historiallisista epätarkkuuksista seurakuntalaisilleen. Katso-taan muutamia esimerkkejä, jotka lukijan on helppo itsekkin tarkistaa.

Evankeliumien välillä on eroja Jeesuksen syntymän ajoituksessa: syntyikö Jeesus kuningas Herodeksen aikana (Matteus) vai Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana (Luukas)? Quirinius tuli useiden historiallisten lähteiden mukaan valtaan vasta kymmenen vuotta Herodeksen kuoleman jälkeen vuonna 6 jaa. Jeesuksen tuomitsemisen ja ristiinnaulitsemisen ajankohta ilmoitetaan tarkasti sekä Markuksen evankeliumissa (kirjoitettu noin 65-70 jaa) että Johanneksen evankeliumissa (kirjoitettu noin 90-95 jaa). Markuksen mukaan Jeesus syö pääsiäisateri-

an ja ristiinnaulitaan seuraavana aamuna klo 9 aikaan (Mark. 15:25). Johanneksen mukaan Jeesus ei syö pääsiäisateriaa, vaan hänet ristiinnaulitaan edellisenä päivänä puolenpäivän jälkeen (Joh. 19:14). Ehrmanin esittää, että Johannes muutti ristiinnaulitsemisen ajankohtaa teologisista syistä: Johanneksen tulkinnassa Jeesus itse oli uhrilammas.

Ylösnousemuskertomuksien tarkka vertailu paljastaa runsaasti eroavaisuuksia. Ehrman antaa usein ensimmäisen vuosikurssin opiskelijoilleen tehtäväksi verrata ylösnousemuskertomuksia rinnakkain. Evankeliumit ovat samaa mieltä siitä, että Maria Magdaleena meni kolmantena päivänä Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen hautaan, joka oli tyhjä. Yksityiskohdissa evankeliumit eroavat; seuraavassa on esitetty muutama esimerkki. Menikö Maria hautaan yksin (Joh. 20:1) vai oliko hänen kanssaan muita naisia, ja jos oli, niin ketä (Matt. 28:1, Mark. 16:1, Luuk. 24:1)? Mitä naiset näkivät haudassa: enkelin (Matt. 28:5), nuoren miehen (Mark. 16:5), kaksi miestä (Luuk. 24:4) vai ei ketään (Joh.)? Eroavaisuuksia löytyy runsaasti lisää lukemalla rinnakkain eri evankeliumeja.

Tutkijat ovat laajalti yhtä mieltä siitä, että Markuksen evankeliumin loppu (Mark. 16: 9-21) on jälkikäteen lisätty. Näin ajatellaan siksi, ettei kyseisiä jakeita ole vanhimmissa ja parhaimmissa käsikirjoituksissa. Näin ollen lähetyskäsky ei ole alkuperäinen (Mark. 16: 15: "Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille."). Ruusuristiläiseltä kannalta vielä mielenkiintoisempi teologinen lisäys on 16. jae: "Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Nykyisessä vuoden 1992 Raamatun käännöksessä on selittävä huomautus: "Markuksen evankeliumi päättyi alkuaan jakeeseen 16:8. Joku varhaiskristillinen kirjoittaja on täydentänyt evankelistan esitystä muualta tunnetulla, luotettavaksi katsotulla perimätiedolla." Myöskään kertomusta aviorikoksesta tavatusta naisesta (Joh. 7:53–8:11) ei löydy vanhimmista käsikirjoituksista. Nykyisessä Raamatun käännöksessä nämä jakeet on merkitty hakasulkujen sisälle. Kohtaus on mielestäni hyvin kaunis ja sopisi kyllä erinomaisesti Jeesuksen opetuksiin.

UT:n kertomusten ristiriitaisuudet ja epähistoriallinen aines ovat ongelma lähinnä Raamatun kirjaimelliseen totuuteen uskoville. Jotkut näkevät kovasti vaivaa harmonisoidakseen ristiriitaisuudet, mutta se vaikuttaa usein epäuskottavalta. Ruusuristiläisestä näkökulmasta kriittinen tutkimus on tervetullutta; myös Pekka Ervast puhui Raamattuun jälkikäteen tehdyistä lisäyksistä. Ervast oli varsin hyvin perillä aikansa tutkimuksesta: esimerkiksi hän mainitsi, että tutkijat eivät pidä Johanneksen evankeliumia apostoli Johanneksen kirjoittamana.

Ehrman on loistava kirjoittaja ja puhuja (hänen puheitaan ja toisten tutkijoiden kanssa käymiä debatteja on saatavilla YouTubea). Ehrmanin kirja antaa kiinnostavaa tietoa UT:n kirjoituksista, niiden synnystä ja ristiriitaisuuksista. Mielestäni historiallis-kriittinen lähestymistapa ei kuitenkaan tee tyhjäksi Ervastin tai Rudolf Steinerin henkisen tiedon avaamia UT:n tulkintoja. Itseäni viehättää Bart Ehrmanin tinkimätön totuuden etsintä. Tämä on myös teosofin ihanne: "Totuus on uskontoja korkeampi".

36

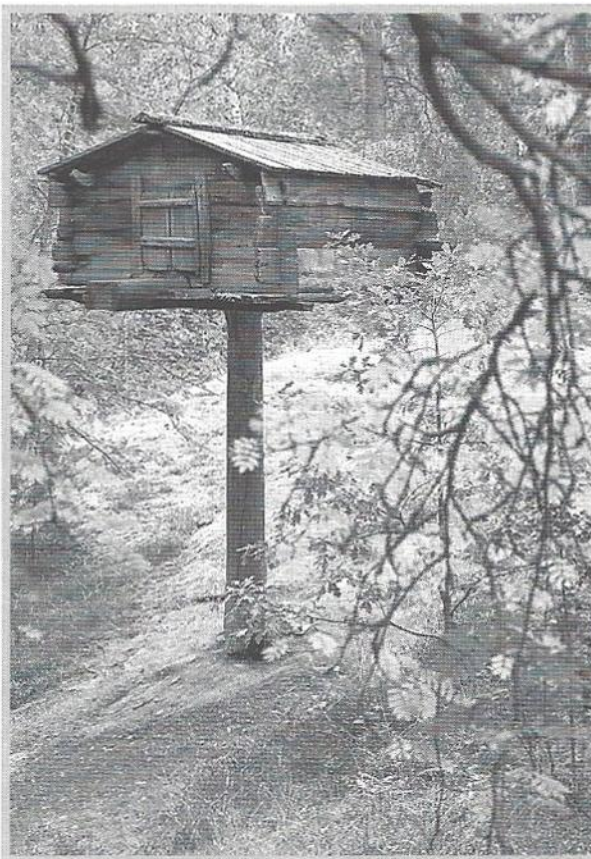
Lähteet

Ervast, Pekka (1990). Uusi Jumala. Ruusu-Ristin kirjallisuuseura ry. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.pekkaervast.net/teokset/default.html>

Juhala, Jaripekka (2012). Onko Raamattu muuttumaton? Saatavilla Internetistä osoitteesta http://cross-section.info/E12/onko_raamattu_muuttumaton.php

Leppä, Outi (2006). Pseudepigrafia antiikin maailmassa. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.helsinki.fi/teol/pro/emo/lah-teiden/kirjeet2.html>

Uusi Testamentti, vuoden 1992 käännös. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.evl.fi/raamattu/1992/UT.html>

TILISIIRTO, GIRERING	Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI7680001901068834	BIC	
	Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress			
	Allekirjoitus Underskrift	Viltenumero Ref. nr		
	Tiliä nro Från konto nr	Eräpäivä Förfallodag	Euro	25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Onnellisuuden avaimet

sisäisten lukkojen avaaminen

13. viikonloppuseminaari Kreivilässä 9-11.8.2013

Sateen hiljalleen ropistessa meitä saapui peräti 70 innokasta osallistujaa eri puolilta kesäistä Suomea Kreivilän vehmaisiin maisemiin.

Alkajaisiksi saimme kutsun kevyelle mutta runsaalle päivälliselle ja näin asetuiimme taloksi.

Kauno Mannonen kutsui meidät kaikki veljesketjuun ja pienellä liikkeellä muutuimme jokainen Graalmajaksi, johon hengen ravintoa sitten oli hyvä kerätä.

Tervehdyssanoissaan Heli Veivo kertoi lyhyesti Kreivilän merkityksestä Suomen Teosofinen Seuran kotina. Hän totesi osallistujien koostuvan tosi monen veljesseuran jäsenistä, lisäksi vielä yllättävän moni oli vain aiheestamme kiinnostunut mihinkään seuroihin kuulumaton. Viime keväänä Helsingin Balderin salilla aloitettua onnellisuuden käsittelyä jatkamme hiukan henkilökohtaisemmalla otteella; alamme avata sisäisiä lukkoja.

Myös talon henkilökunta esittäytyi ja saimme ohjeet miten olla kuin eleä.

Ensimmäinen koettelemus tuli Anu Nauravaisen monipuolisten naurujoogaharjoituksen muodossa.

Niillä hän rentoutti jäykimmänkin meistä. Lopuksi rauhoitettiin sekä vatsa- että poskihakset hetken hiljenemiseen.

Tämän jälkeen olimmekin valmiit rennosti tutustumaan toisiimme vapaan keskustelun merkeissä.

Lauantaiaamuna mietiskelyn ystävät koontuivat saliin jo klo 8. Aamiaisen jälkeen alkoi varsinaisen aiheemme alustus.

Jarmo Anttila toi puheessaan esille eri kulttuurien ja filosofien näkemyksiä onnesta. Onni voidaan nähdä eheytyksenä henkisten ominaisuuksiemme tasapainossa kolmiolinjalla tieto-tahto-tunto. Dammapa-dasta ja Dalai Laman julkaisemista ohjeista Bodhisattvan tien kulkijoille hän löysi myös syviä totuuksia. Onni ei ole tavoite vaan seuraus siitä, että teemme toiset onnellisiksi. Yleensä olemme itse onnemme pahin este.

Tämän jälkeen muodostimme kymmenen pienryhmää, joissa jokainen saattoi kuvailla kokemuksiaan ja käsityksiään.

Lounaan jälkeen kertoi Anne Paalo tutustumisestaan Bulgarian kansanperinteisiin ja esitteli Maria Chalukovan, joka ryhtyi opettamaan meille vanhan perinteen pohjalta kehitettyä tanssia, jota kutsutaan Paneurytmiaksi.

Se on ryhmärukous piiritanssin muodossa, puhdistautuminen ja vapautuminen, joka muodostuu kymmenestä eri liikesarjasta, joita toistetaan rytmikkään kansanmusiikin säestyksellä samalla vastapäivään piiriä kiertäen. Keskitytään rukouksenomaiseen mielentilaan, jolloin puhdistava ja vapauttava liike tuo ajatuksen fyysiseen kehoomme. Olimme varustautuneet ohjaajan pyynnöstä tilaisuuteen valkoisiin asuihin pukeutuneina, joka sekin auttoi oikean mielentilan löytämiseen. Puoli tuntia tätä viehättävää liikuntaa ihmeellisesti virkisti ja vapautti meitä. Innokkaimmat meistä uusivat harjoituksen seuraavana aamuna, näin kehonmuistikin sai vahvistusta.

Maria de Lisitzin esitteli meille laatimansa kokoelman onnen kuvia, joista jotkut kuvasivat tilanteita toiset taas ilmensivät taiteilijan näkemystä henkisistä todellisuuksista. Sitten saimme jokainen eteemme paperin ja kyniä, joilla toteutimme omaa luomisintoamme. Todella monipuolinen kokoelma niistä piirroksista syntyikin!

Päivällisen jälkeen kitaratrio Mauri Lehtovirta - Marko Manninen - Ari-Pekka Hyrkäs viritti meidät herkkiin tunnelmiin Maurin omilla sävellyksillä L. Onervan, V.A. Koskenniemen, Sylvi Pöyryn jne. huikeisiin sanoituksiin. Tuli pari ylimääräistäkin numeroa, kun oikein taputettiin!

Varmuuden vuoksi Pirjo Aalto järjesti meille vielä viisaan Paranemisen avain- harjoituksen. Näin saimme tältä päivältä hyviä eväitä kotiin vietäväksi.

Saunailta rannalla oli suomalaisen viikonlopun mainio traditio.

Sunnuntain aamumeditaatio sujuikin jo keskittyneesti.

Aamiaisen jälkeen psykologi, psykodraamaohjaaja ja voimaantumisvalmentaja Sami Pajunen antoi meille vain muutamia lauseita mietiskelyn aloittamisen pohjaksi. Tehtävä oli: ”Millaisia onnistumisen kokemuksia sinulla on viime aikoina ollut henkisellä Tielläsi?” Sen jälkeen jakaannuimme taas uudennlaisiin ryhmiin ja keskustelu kävi vilkkaana. Jokainen avautui kokemuksistaan omassa elämässään. Ryhmä tuki omilla kommentteillaan. Itsekin sain pienen vinkin käyttää kukkaterapiaa. Uskoisin, että nämä ryhmätyöt olivat viikonloppumme parasta antia. Ne olivat spontaaneja vastauksia kysymyksiin, joita esitimme elämälle.

Sitten olikin päätössanojen aika. Saimme kutsun tulla ensi vuonnakin elokuun viikonloppua viettämään. Veljespiirin sulkeminen ja avaaminen sujui jo tottuneesti. Ja vielä kerran aterioitiin Kreivilän tunnelmallisissa huoneissa.

Joka kerran tunnelma, aihe ja osallistujat luovat yhdessä aina erilaisen ainutlaatuisen ilmapiirin.

Kiitos YTR!

PANEURYTMIA

Mestari nimeltä Bensa Douno eli Peter Deunov (1864 - 1944) perusti Valkoinen veljeskunta yhdistyksen Bulgariaan 1920- luvulla ja kehitti paneurytmian 1930- luvulla. Peter Deunov oli erittäin merkittävä esoteerisen kristinuskon tutkija maailmassa.

Mestari näki Rila- vuoristossa suuria valolentoja ja sen vuoksi paneurytmiaa harjoitetaan siellä joka kesä 2300 metrin korkeudessa. Siinä on 28 harjoitusta, joista jokainen kuvaa tiettyä hyvettä, ja lisänä ovat harjoitukset Auringon säteet ja Pentagrammi. Liikkeet ovat helppoja ja sopivat kaiken ikäisille. Ne toimivat kaikilla tasoilla olemuksessamme edistämällä terveyttämme ja tuovat meidät yhteyteen luonnon elämänvoimien kanssa, niihin energioihin, jotka antavat tasapainoa ja harmoniaa. Auringon säteet harjoituksessa meistä tulee osa auringon rytmiä, sitä tehdään auringon noustessa. Aamulla auringonnousun aikaan ihmisen keho on vastaanottavaisin aurinkoenergialle. Ilmassa on enemmän praanaa. Pentagrammi, on juhlallinen hymni totuuden polulle. Siinä vertauskuvallisesti kuljetaan opetuslapsen tie Golgatalle aina ylösnousemukseen asti.

Mestari sanoo paneurytmia-harjoitusten tuodun jumalaisesta maailmasta auttamaan ihmiskuntaa sen kehityksessä. Paneurytmia piiri liikkuu vastapäivään ollakseen virittäytynyt

kosmoksen rytmin kanssa. Sitä tehdään päivittäin aikana 22. maaliskuuta – 22. syyskuuta, kun luonnon kasvuvoimat ovat luovimmillaan. Pan oli kreikkalainen metsänjumala.

Uusi kulttuuri, jota tuetaan paneurytmialla, perustuu kolmeen periaatteeseen: Rakkaus, joka tuo elämän, viisaus, joka tuo valon ja totuus, joka antaa vapauden. Valkoinen veljeskunta tarkoittaa valon ja rakkauden veljeskuntaa.

Jos ihmiset jäävät vanhaan tietoisuuteensa vanhoine näkemyksineen elämästä, emme tule saavuttamaan mitään. Elämme nyt kahden kulttuurin välissä, vanha laskee ja uusi nousee. Näinä kriisiaikoina syntyy uusia aatteita.

Uudet aatteet ovat nyt tulossa voimakkaana aaltona uudistamaan kulttuurimme. Mutta uusien aatteiden tarvitsee löytää vastaava muoto ilmaisuun, niiden täytyy löytää ulkoinen ilmaisu, jonka kautta vaikuttaa inhimillisen luonnon syvempiin voimiin. Osallistujat muodostavat ympyrän, muusikot keskellä soittavat paneurytmia musiikkia, jonka on säveltänyt Beinsa Douno.

Paneurytmian vaikutuksilla on syvä merkitys. Liikkeet eivät ole mielivaltaisia, ne ovat tulosta tietämyksestä elämän voimista luonnossa ja aktiivisista tai uinuvista voimista ihmiskehossa. Siksi näissä harjoituksissa on jotakin, joka herättää korkeamman minän.

Paneurytmian harjoitusten kautta lähetetään eteenpäin tiettyjä voimia, ajatuksia ja aatteita maailmaan, ja ne jatkavat toimimista sielällä. Paneurytmian harjoitusten kautta saamme yhteyden luonnon elämänvoimien kanssa. Nykyään ihmiskunta on eriytynyt luonnosta tiettyssä määrin. Sisäinen yhteytemme ja kommunikointimme luonnon kanssa on tullut heikommaksi.

Monien tutkijoiden mukaan ihmisen elimistö kuten kaikki muut organismit säteilee tiettyllä taajuudella energiaa, erityistä säteilyä. Paneurytmia on rakennettu näiden säteilyiden ja energiakenttien syvälle ymmärrykselle. Esimerkiksi kun ihminen levittää kätensä, valokimput tai säteet säteilevät sormista, mutta ne ovat erilaisia luonteeltaan eri sormista.

Yleensä luonnossa näkee kahden tyyppistä energiaa, erilaisissa muodoissa voidaan kutsua myönteinen ja kielteinen tai luova maskuliininen periaate luonnossa ja rakentava tai feminiininen periaate luonnossa. Sae raamatussa: "Jumala loi taivaan ja maan" ilmaisee luovien voimien toimintaa luonnossa. Sitten seuraa: "Ja maa oli järjestäytynyt." Maan asettainen järjestäytyminen on rakentavien voimien ilmentymistä. Todellisuudessa molempien kaltainen luova energia on toiminnassa joka hetki.

Yleisesti puhuen oikea puoli ihmisen kehosta – oikea jalka ja käsi ovat ilmaisia luonnon luovista voimista kun taas vasen käsi, jalka ja polvi ovat ilmaista säilyttävistä voimista. Siksi paneurytmia harjoituksissa on tärkeää kumpi puoli ottaa osaa liikkeisiin. Oikean puolen jäsenet tai kääntymiset oikealle ilmaisevat yhtymistä luonnon luoviin voimiin, kun taas vasemman puolen jäsenet ja käännökset

vasemmalla ilmaisevat rakentavia voimia. Siksi usein aloitamme oikealla jalalla, koska luovien voimien tulisi toimia ensin. Ne luovat perustan ja elementit, jolla rakentavat voimat toimivat.

Kaikki luonnossa on perustettu rytmin laile. On keskinäinen suhde sydämenlyönnin ja auringonsäteiden rytmin välillä. Auringon energia säteilee rytmissä. Kaikkialla ympärillämme on rytmejä. Rytmissä on ihmeellinen voima. Jokainen työ – jopa raskain – tulee helpommaksi, kun siihen on sisällytetty rytmi. Tällä tavalla se ei aiheuta väsymystä. Rytmillinen liike ei ole väsyttävä.

Liikkeet itsessään vastaavat tiettyihin kosmisiin lakeihin. Jokainen liike on yhteydessä tiettyihin voimiin luonnossa. Jos liikkeet on esitetty tietoisuudessa luonnon laista, ne voivat koskettaa meitä luonnon luovilla voimilla ja voimme ottaa ne vastaan. Täytyy muistaa, että jokaisen liikkeen kautta jotain virtaa ihmisen elimistöön. Jokainen harmoninen liike – jokainen liike tehtynä luonnon lakien ja ihmiskehon mukaisesti – tuo elämää ihmiselle.

Liikkeet, joita tavallisesti tekee, eivät ole merkityksellisiä. Kuitenkin on olemassa liikkeitä, joilta puuttuu universaalinen luonne. Niissä ei saa kosketusta kosmokseen, koko elämään. Niillä on persoonallinen luonne ja on merkitystä vain itselle.

Kun tietoisesti suuntaamme kätemme ylöspäin, tulemme yhteyteen auringon energian kanssa ja kun suuntaamme kätemme alaspäin maan energian kanssa. Tällä tavalla otamme vastaan suotuisaa energiaa maasta ja samaan aikaan palautamme energiaa mikä on hyödyttöä ja epäharmonista.

On keskinäinen suhde, vastaavuus, äänen, muodon, liikkeen, värin, numeron ja ajatuksen välillä. Oktaavissa jokainen nuotti on samankaltainen kahdeksannen nuotin kanssa, joka seuraa sitä. Lukemattomat vastaavuussuhteet ovat luonnossa. Kun liikkeemme vastaavat täsmälleen tiettyihin ajatuksiin, nuotteihin jne., vaikutus on paljon voimakkaampi. Silloin keho on vastaanottavainen luonnon voimille, se ottaa niitä vastaan ja on piristävä ja nuorentava. Tietty väri vastaa äänen ja lukuun. Värin voi muuttaa musiikiksi.

Kehomme on musiikkia, ja se lähettää edelleen musiikillisia radioaaltoja, musiikkisäteilyä. Siksi musiikilla on niin syvä vaikutus elimistöömme ja sen fyysisiin ja henkisiin prosesseihin.

Liikkeiden kanssa musiikki läpäisee kehon jokaisen solun ja elimen. Siksi paneurytmialla on voimakas parantava voima. Jos tekee näitä harjoituksia säännöllisesti, voi parantaa itsensä kaikista sairauksista.

Ei ole ainoastaan suhde musiikin ja kehon välillä, vaan myös musiikin ja inhimillisen ajatuksen välillä. Musiikki on hengen materialisoitunutta liikettä. Se on sopiva tapa järjestää ainetta ihmisessä kuten hänen ajatuksiaan, tunteitaan ja toimiaan.

Paneurytmian musiikki ei ole nykymusiikkia. Se kantaa uutta elementtiä. Se on yhteenso-piva tiettyjen syvempien lakien kanssa ja tästä syystä se puhuttelee suoraan korkeampaa minää. Se tuo ihmisen noihin yleisiin todellisuuksiin, joita hän on kaivannut pyhänä hetkinään.

Paneurytmian musiikki ei ole mielivaltaista, toisaalta se on suhteessa fyysisiin liikkeisiin ja toisaalta ideoihin, jotka ovat niihin juurrutettu. Vain kun tämä suhde on olemassa, näillä liikkeillä on voimakas ihmeellinen vaikutus, sitten niistä tulee näiden ideoiden kantajia.

Harjoituksia tehtäessä, mielen täytyy olla suunnattuna liikkeisiin ja niitä vastaaviin ajatuksiin. Kun paneurytmian liikkeet ovat asian ulkoista ilmaisemista, voimme sanoa niiden olevan tietynlaista puhetta, ajatus ilmaistuna liikkeen kautta. Siksi liikkeet voivat aiheuttaa voimakkaan vaikutuksen ja tuoda ihmiset yhteyteen Luonnon valtaviin voimien kanssa. Jos liikkeillä ei ole niihin liitettyjä ajatuksia, ne jäävät mekaanisiksi ja eivät omaa uudistusvoimaa.

Jokainen näistä harjoituksista on yhteydessä tiettyyn tietoisuuden prosessiin. Siksi jokaisella näistä harjoituksista on vaikutus tiettyihin inhimillisen hengen voimiin. Ne ovat suhteessa inhimillisen sielun heräämiseen, vapautumiseen ja luovuuteen.

Jokainen idea, jokainen mentaalinen piirre vastaa tiettyä liikettä. Siellä ovat hyvyyden liikkeet. Siellä ovat armeliaisuuden liikkeet. Siellä ovat oikeudenmukaisuuden liikkeet. Rakkaudella on myös sen muotojen liike. Samoin kauneudella. Kaikilla hyveillä on tietynlainen muoto.

Kun laulu yhdistetään liikkeisiin, sillä on valtava vaikutus sekä esittäjiin että muihin, koska liikkeiden aikana energia, jonka ihminen ottaa vastaan ja lähettää käsiensä ja koko kehonsa kautta, on aktivoitunut. Idän esoteerisissa kouluissa on tunnettua, että tietty sanamuoto tulee voimakkaammaksi, kun se lausutaan liikkeen ja musiikin yhteydessä. Tähän perustuu mantrojen laulaminen.

Jotta helpottaa ottamisen ja antamisen prosessia mikä on aktivoitu paneurytmiharjoitusten aikana, täytyy olla tietoinen. Vain silloin voi tapahtua tarkoituksenmukainen energian vaihto ihmisten ja luonnon välillä. Energian luonne mitä henkilö lähettää ja vastaanottaa, riippuu hänen tietoisuutensa valveutuneisuudesta ja ideoista, jotka valtaavat hänen mielensä paneurytmia harjoitusten välillä. Tehdäkseen harjoitukset oikein, täytyy ajatella. Liikkeellä ilman ajatusta ei ole mitään merkitystä. Sisäinen keskittyminen on välttämätöntä.

Kädet ovat energialinjoja, joita pitkin vitaa-

liset voimat virtaavat. Kun olet tietoisesti hereillä, yhteys on valmis käsiesi ja luonnon elävien voimien välillä, ja elämän voima pranaa virtaa jokaisen sormesi kautta. Jos et ole tietoinen – jos et usko – mitään ei tapahdu. Niin pian kun käytät tahtoasi, nämä virtaukset alkavat virrata.

Kaikenlaisille liikkeille, on keskus aivoissa. Koska nämä liikkeet ovat tietoisia, keskus on isoaivoissa. Esimerkiksi käsien ja jalkojen keskukset ovat aivojen yläosassa, ja kun liikumme vastaava osa aivoja on aktivoitunut.

Jokainen aivokeskus on yhteydessä tiettyyn korkeampaan maailmaan ja olentoihin, jotka elävät siellä ja tämä auttaa meitä ottamaan vastaan energiaa ja tukea näistä ylemmistä maailmoista.

Jotkut sanovat liikkeiden olevan mielivaltaisia. Toisaalta jokaisella liikkeellä on voimakas vaikutus hermostoomme ja koko henkiseen elämäämme. Jos joku tekee liikkeen, joka on väärin – epänormaali tai kielteinen – vastaava keskus tulee olemaan alttiina epänormaalille kehitykselle ja tämä heijastuu elimen terveyteen sotkemalla yksilön henkisiä ominaisuuksia ja lahjakkuuksia. Paneurytmia ei tuo vain henkistä kasvua, vaan myös valistunutta kehitystä ajatuksissa ja tunteissa, jotka jalostavat luonnettamme ja tuovat elämää, terveyttä ja voimaa jokaiselle elimelle kehossa.

Tuntemme itsemme uudistuneiksi ja puhdistuneiksi paneurytmiharjoitusten jälkeen. Harjoitukset herättävät iloa, elinvoimaa ja harmoniaa. Tuntuu kuin olisi saatu jotakin ja inspiraatio kestää koko päivän. Luovat voimat alkavat kukoistaa.

Verho avautuu silmien edessä ja voi nähdä paneurytmia tanssien sisäisen puolen. Niistä tulee rukous sielulle, joka kaipaa valoon, ikuisen hyvyyteen, rakkauteen, uuteen todellisuuteen. Sellaisella hetkellä ymmärtää, että liikkeet ovat rukous minkä kautta ihminen tulee ymmärtämään olennaisen ihmisessä olevan musiikkia, puhtautta ja rakkautta. Sellaisissa tilanteissa tuntee lukemattomia siteitä, jotka yhdistävät koko luomakuntaan.

Säteily virtaa elävästä ympyrästä ja sen säteet vievät eteenpäin näiden sielujen kutsua. Valon kehä muodostuu ympyrän yläpuolelle, joka nousee ylös ikuisuuteen ja näiden sielujen harras pyyntö ulottuu jokaiseen sydämeen ja puhuu heille uuden elämän kauneudesta, joka on laskeutumassa meihin.

Paneurytmia tanssijoiden elävä ympyrä tuo sen sielut yhteyteen. Heistä tulee yksi. Esteet ja erilaisuudet katoavat ja he tuntevat ikuiset siteet, jotka yhdistävät heitä.

Tässä 28 harjoituksen nimet: herääminen, sovinto, antaminen, kohoaminen, ylevyys, avaaminen, vapautuminen, tauttaminen, puhdistaminen, lentäminen, evera, hyppääminen, kudonta, ajatteleva, AOUM, nouseva aurinko, neiliö, kauneus, joustavuus, valloittaminen, maan ilo, hyväksyminen, kaunis päivä, kuinka onnellisia olemme, askel askeleelta, aikaisin aamulla, hengittäminen, kaitseminen. Lisäksi Auringon säteet ja pentagrammi.

Onnellinen

*Näin onnellinen kuin tänään,
en ole ollut milloinkaan.
Tätä rauhaa ja hiljaisuutta,
en vaihtaisi aarteihin kuninkaan.*

*Minä, joka en mitään tiennyt,
en mitään ymmärtänyt,
kuin sokea hapuilin tietä,
kovin selvästi näen nyt.*

*Näen turhat taisteluni,
kun tutkainta vastaan potkia koin,
ja vihdoin - luopumiseni,
vain itsekkyyteni uhriksi toin.*

*Kun vaelsin korpiteitä,
läpi kivun ja kauhun ja pimeyden,
ehkä aavistin joskus jo silloin
tämän valon läheisyyden.*

*Miten autuasta on olla
näin tyhjä ja hiljainen:
joka hetki kaikelle avoin,
joka hetki, kaikesta luopuen.*

Sylvi Pöyry

Kokoelmasta Vaskimalja

NORDICUM

FORUM HUMANUM

FHN –tilaisuudet syksyllä 2013

22.9.	Esoteerinen kristillisyyden , Pertti Vehreävesa	Kuopio
6.10.	Uuden Sammon saattaminen , Reijo Holopainen	Kuopio
12.10.	Harmonisen laulun kurssi , Tiina Taskinen-Viinikainen
(erillinen ohjelma)	Siilinjärvi
20.10.	Rakas ystäväni kuolema , Jari Jokilehto	Siilinjärvi
27.10.	Krishnamurtin esitelmä: Onko rakkaus osa tajuntaa
Videoesitys, tekstitetty suomeksi	Kuopio
3.11.	Antti Savinainen: Uskon ja tiedon liitto?	Kuopio
9-10.11	ElämänOpisto ry:n 20-vuotisjuhla Tuomirannassa (erillinen ohjelma)	
24.11.	Ajatuksen voima. Video Ingo DeJongin keväällä
Helsingin teosofisessa seurassa pitämästä esitelmä-
sarjasta, joka perustuu Helena Blavatskyn kirjoittaman
"Salaisen Opin" opetukseen.	Siilinjärvi
1.12.	Aihe avoin	Kuopio
15.12.	Paranemisen avain , Pirjo Aalto	Siilinjärvi

Siilinjärven tilaisuudet alkavat klo 12.00 ja ne pidetään Ruusu-Ristin temppelissä Asematie 12:ssa.

Kuopion tilaisuudet alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kansalaisopiston opistosalissa B059, Puistokatu 20.

Lisätietoja saa Jouko Ikoselta 050-3418795 , Kari Korhoselta 040-7004262 tai Saara Linteralta 041-4510591.

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epätodesta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.

MARIANPÄIVILLÄ HETASSA

Nils-Aslak Valkeapää:

Kevään yöt niin valoisat
Voi iloa, voi iloa
kevät sydämessä ja aurinko
paistaa, pääsiäispyhät lähellä
ja minulla uusi valkkopeski

Voi iloa, voi iloa
sinun luoksesi pääsen.

Toteutin vanhan haaveeni ja lähdin Hettaan Marianpäiväjuhlille. Siitä tuli vaikuttava matka, sillä tutustuin samalla saamelaistaiteilija Nils-Aslak Valkeapäähän (1943 -2001), jonka syntymän 70-vuotissyntymäpäivää on juhlittu monin tavoin. Kutsumanimeltään Ailu/ Áillohaš oli monitaiteilija, joka sävelsi, joikasi, maalasi, valokuvasi, kirjoitti runoja ja näytelmiä, ja vaikutti tienraivaajana, innoittajana ja tukijana muille saamelaisille.

Koin suorastaan ”herätyksen” saamelaisuuteen tällä reissullani. Olen aina tiennyt, että Nils-Aslak Valkeapää oli suuri taiteilija monessa suhteessa. Mutta vasta nähtyäni Tunturi-Lapin luontokeskus Skierrissä kaksi Áillohaš filmiä, jotka kertovat hänestä tajusin, kuinka suuri sielu hän on ollut. Hänessä kiteytyy koko Saamen kansan identiteetti. Hän osoitti, kuinka suurenmoinen ja henkisesti korkeatasoinen on tämä kulttuuri, jonka kristinuskoteloi lähes hengettömäksi.

Tunsin häpeää siitä, että en ollut tiennyt hänestä juuri mitään. Hän antoi saamenkansalle takaisin heidän identiteettinsä, jonka papit ja suomalaiset ’valistajat’ olivat heiltä riistäneet. Hänessä eli saamelaisuuden identiteetti ja kulttuuri; siksi hän saattoi välittää sen takaisin nujerretulle saamenkansalle. Tajusin hätkähtäen, että me suomalaiset olemme kohdelleet saamelaisia juuri samalla tavalla kuin kaikki muutkin riistäjät alkuperäiskansoja. Tunsin todella häpeäväni suomalaisuuttani – outo tunne, jota en muista aikaisemmin koskaan kokeneeni.

Hetan kirkossa oli Marianpäivän konsertteja. Iloitsin värikkäistä saamenasuista. Etenkin Enontekiön puku väriloistossaan on upea. Saamenkieli on pehmeää ja kuullostaa aivan musiikilta. Tunsin itseni lähes saamelaiseksi. Hetan kirkko on lempikirkkoni ja sen alttarifresko mielestäni yksi Suomen kauneimmista. Siinä Jeesus on ylhäällä siunaten alapuolella olevaa maisemaa, jossa porot jutaavat

kaukana siintäviin tuntureihin. Yksi iso poro ja kaksi saamelaista ovat myös taulussa. Kävin jopa ehtoollisella – en muista koska viimeksi.

Täällä Rovaniemellä on myös näyttely Ailusta. Otin lainaksi Veli-Pekka Lehtolan kirjan ”Saamelaiset, historia, yhteiskunta, taide”, josta olen ottanut myös materiaalia tähän juttuuni. Marjut Aikio, joka valmistelee kirjaa Ailusta, piti kirjastossa hienon esitelmän, ja sain myös häneltä paljon ajateltavaa.

Ailun suurisieluisuutta osoittaa se, että hän ei syyttänyt mitään, kertoi vain faktat, olipa sitten kuuntelijana Norjan pääministeri tai kuka tahansa. Hänessä oli ylpeyttä ja nöyryyttä yhtä aikaa. Hän osasi antaa anteeksi.

Ailu syntyi Enontekiön kunnassa ja eli nuoruutensa Pättikän kylässä Palojoensuulla. Varsinaiselta koulutukseltaan hän oli opettaja Kemijärven seminaarista, mutta toimi elämänsä aikana kansainvälisenä monitaiteilijana ja hän ehti saada useita palkintoja eri taiteenaloilta. Hän sanoi, että syynä saamelaistaiteilijoiden monipuolisuudelle oli se, että piti osata melkein kaikkea, ja myöhemmin se, että yhdellä taidemuodolla ei Saamenmaassa elä. Taustalla oli kuitenkin saamelainen ajattelutapa laajemminkin. Yksityiskohtia ei erota kokonaisuudesta, eikä ihminen voi irrottautua ympäristöstään ja luonnosta.

”Kun minä maalaan, kuulen sen musiikkina ja sanoina; kun teen musiikkia, näen sen väreinä ja sanoinakin; kun kirjoitan, minulla soi mielessä koko ajan ja näen värejä. Rajojen ja lajien ylittäminen on aina tuntunut minusta luonnolliselta. Oudolta tuntuu se, joka vain kirjoittaa ja vain piirtää.”

Ailun maalaukset sekoittivat vanhaa saamelasta symboliikkaa uuden ajan väri- ja muotomaailmaan. Peruselementteinä ovat kalliopiirroksista ja noitarummuista tutut figuurit shamaaneineen ja aurinkokuvineen. Ne on kuitenkin tuotu esiin uudenaikaisina sommitelmina ja häikäisevän runsaissa väreissä.

Ailu oli läpileikkaus saamelaiskulttuurista ja -taiteesta. Hän oli porosaamelaisen perheen kasvatti, joka kouluajoista lähtien imi vaikutteita myös länsimaisesta kulttuurista. Hänet tunnettiin 1970-luvulta lähtien ”saamelaisen suurlähettiläänä”, joka edusti saamelaisia taiteilijana ja kulttuuripoliitikkona kaikkialla maailmassa ja toimi aktiivisesti alkuperäiskansojen toiminnassa järjestäen muun muassa festivaaleja tunturissa Karesuvannossa. Lillehammerin olympialaisten avajaisissa 1994 hän esitti tervetuliaisjoiun. Hän kävi hyvin mielellään Japanissa, jossa häntä arvostettiin suuresti. Sieltä hän oli palaamassa silloinkin, kun sairauskohtaus hänet yllätti Espoossa matkalla kotiin. Ailu oli ollut muutama vuosi aikaisemmin lumipyryn aiheuttamassa autokolarissa, eikä hän koskaan toipunut siitä täysin. Filmissä hän sanoo olevansa ”valmis lähtemään koska vain”.

Joiku on aina ollut eräs saamelaisidentiteetin kulmakivi, keskeinen saamelaisten erilaisuuden ilmentäjä. Joikuun on liittynyt mehenkinen piirre, ”meidän” näkökulmamme. Joikumusiikin on sanottu olevan ”maailman alkuperäisimpiä laulumuotoja”, jossa on säilynyt jotain ihmiskunnan tai ainakin arktisen elämänpiirin vanhimmista kulttuurikerrostumista. Joiun kohteena voi olla luonto, eläin, useimmiten henkilö, josta se piirtää kuvan sanallisesti, melodisesti, rytmisesti,

esityksellisesti sekä ilmein ja elein. Luonnehdinta on usein viitteellinen, tiivistäen kohdesta vain jonkin, juuri sille olennaisen kohdan. Joiku poistaa etäisyyden: poissaolevan ystävän saa sen kautta paikalle. Siksi ei ole ihme, että pyrkiessään hajottamaan saamelais- ta uskontoa ja maailmankuvaa papit kävivät nimenomaan joiun kimppuun. Sadan vuoden ajan joiku oli kielletty ja sen esittäminen oli rangaistavaa.

Sotien jälkeisenä aikana joikuperinne oli kadota kokonaan. Siitä tuli kuitenkin keskeinen symboli ”saamelaisrenessansissa”. Ailu nosti vuonna 1968 aloittamillaan julkisilla esiintymisillä joiun uuteen kukoistukseensa ja uuden identiteetin symboliksi. Salattujen koodiensa ja kätkeyn sanomansa antamien mahdollisuuksin takia se sopi myös taistelu- aseeksi saamelaisuuden puolesta. Kaiken mitä Ailu teki, hän teki saamelaisuuden hyväksi.

Kirjailijana Ailun huomattavimpia lahjoja saamelaiskulttuurille ovat suuret runoteokset Ruoktu váimmus -trilogia (Koti sydämessä, 1985) ja Beaivi, áhčážan (1988, suom. Aurinko Isäni 1992)

Ailun runouden keskeisiä teemoja ovat saamelainen identiteetti, rakkaus, ihmisyyt sekä erityisesti ihmisen ja luonnon välinen yhteys. Ailu oli intohimoinen perinteisen saamelaisen elämäntavan ja luonnon puolustaja. Suomalaiselle yleisölle Ailun runot ovat jääneet melko tuntemattomiksi, koska kahdeksasta saamenkielisestä runoteoksesta on suomen- nettu vain kaksi, Gida ijjat cuov'gadat (Kevään yöt niin valoisat) ja Beaivi, áhčážan (Aurinko isäni). Norjalaiset pitävätkin Ailua omanaan.

Beaivi, áhčážan on tietoinen yritys luoda saamelaiskansallinen eepos. Ailun ilmaisu on niukkasanaista ja jättää sanojen väliin paljon tilaa. Eepoksesta on kaksi versiota: erikieliset käännökset ilman valokuvia sekä pohjoissaamenkielinen kokonaistaideteos, jonka runojen lisäksi muodostavat eri puolilta maailmaa kerätyt vanhat valokuvat saamelaisista, tekijän omat piirroks- set ja valokuvat. Ailu on usein sanonut, että teos on saamelaisten perhealbumi, sisäryhmäkulttuuria. Sen vuoksi valokuvia ei saanut lisätä käännöksiin.

”Minä olen aito, mutta minä en tahdo olla aito säilyttävässä mielessä. Minun tahtoni on luoda uutta, elää siinä kulttuurissa jossa olen sattunut syntymään, hengittää sen mukana myös vaikutteita uusista kulttuureista. Kaikissa asioissa eleitä ja kieltä myöten olen tahtonut pyrkiä osoittamaan, etten ole muinaishistoriallisen kansan jäännöstä, vaan todella yksi elävän kansan elävistä ihmisistä.”

On upeaa, että tämän hetken nuoret ovat löytäneet omat juurensa ja kulttuurinsa. Skierrissä avattiin Marianpäivänä näyttely, jossa äiti ja tytär, Maria-Liisa ja Nea-Maria Valkeapää, Nils-Aslakin sukulaisia, esittävät räiskyvän upeita taulujaan. Äiti Maria Magdalena riemuitsee.

Siunaten ja rakastaen.

Margie
rauhanpapitar

Ruusu-Ristin Siilinjärven temppeli

Siilinjärvellä, Asematie 12

Tilaisuudet syksyllä 2013

Luennot:

20.10. klo 12.00 **Rakas ystävämme kuolema**
Jari Jokilehto

15.12. klo 12.00 **Paranemisen avain**
Pirjo Aalto

Seminaarit:

12.10. **Harmonisen laulun kurssi**
Tiina Taskinen-Viinikainen (erillinen ohjelma)

24.11. klo 12.00 **Ajatuksen voima**
Video Ingo DeJongin esitelmäsarjasta
joka perustuu Salaisen Opin opetukseen

Keskusteluillat parittoman viikon keskiviikkona

(huom. muuttunut päivä) klo 18.00 - 19.30

Syksyn pääteamana keskusteluissa on vuorisaarna ja sen opetukset.

Keskusteluiltojen päivämäärät:

24. 9.	5.11.
8.10.	19.11.
22.10.	3.12.

Lisätietoja: Paula Monto puh. 040 5904918 tai Saara Lintera puh. 041 4510591

Uskomusten vallassa

Me kaikki elämme uskomusten vallassa. Niillä on suunnaton voima elämässämme. Uskomuksillamme luomme kohtalomme, sillä ne ohjaavat päätöksentekoamme, toimintaamme, suvaitsevaisuuttamme, ja vaikuttavat jopa sairastumiseemme ja kykyymme parantua. Uskomukset ovat turvaverkkomme ja jotkut niistä ovat meille pyhiä. Uskomukset ovat välttämättömyys kehittymistämme varten tarvitsemiemme psykologisten kokemusten saamiseksi. Toisaalta, jos eläisimme kaiken maailman uskomusten vallassa, elämästä ei tulisi mitään. Uskomusten avulla opimme vähitellen todellisuuksien lukutaitoa.

Uskomus on yleiskielessä uskoon, luuloon pohjautuva käsitys, erityisesti käsitys jostakin yliluonnollisesta. Tietoteoriassa, joka tutkii ihmisten tietoa ja sen pätevyyttä, uskomuksella tarkoitetaan mielentilaa, joissa yksilö on vakuuttunut jonkun väittämän totuudesta. Uskomus voi olla tietoteorian näkökulmasta joko tosi tai epätosi. Kuten totuuden, tiedon ja viisauden kohdalla, uskomukselle ei ole täsmällistä määritelmää, josta oltaisiin samaa mieltä. Uskomusten voidaan nähdä sijoittuvan ihmisen persoonallisuudessa joko tiedolliseen osa-alueeseen, tai tunnepitoiseen, mielialaan liittyvään osa-alueeseen, jolloin ne liittyvät enemmän asenteisiin. Uskomuksen voidaan katsoa viittaavan vakaisiin, subjektiivisiin käsityksiin ja tietoihin, joita ei voida perustella objektiivisesti. Uskomukseen oikeuttavat syyt yksilö määrittää ja valikoi usein tiedostamattaan. Syitä voivat olla esimerkik-

si yleisesti tiedetyt tosiasiat ja niistä tehdyt johtopäätökset. Uskomuksissa on näin vahva tunnepitoinen osatekijä. Ihmisen uskomusten kokonaisuus muodostaa hänen todellisuuskäsityksensä

Uskoa, käytännöllisen filosofian professori Timo Airaksinen on kuvannut seuraavasti

Uskon voi hahmottaa kahdella tavalla. Se voi olla uskomista, jossa joku henkilö pitää jotakin lausetta totena jollakin perusteella. Joku uskoo että ufot ovat tuoneet maailmaan meidän ihmisten joukkoon jumalallisen rodun avaruudesta. Tämä on hänen uskomuksensa, joka perustuu sille, että näin kerrotaan kirjoissa, joita asiaan perehtyneet tai vihkiytyneet ovat siitä kirjoittaneet. Tällainen usko on ikään kuin psykologinen teko, joka ilmenee sanottaessa jonkun uskovan ufoihin. Usko voi olla myös ihmisenmielentila, jossa hän on mukana tai uskomisen on hänen henkinen ominaisuutensa olematta silti mikään teko. Usko on sosiaalinen hyve, sillä se pitää yhteisöä ja sen arvomaailmaa koossa. Jokainen joka uskoo, on arvokas yhteisön jäsen, sillä hän pitää yhteisöä omanaan ja mahdollistaa sen kukoistamisen. Tässä uskon käsitteen merkityksessä ihmisellä ei ole omaa henkilökohdasta juurta. Usko on ideologia, joka kuuluu yhteisyyden piiriin. Sosiaalinen hyve, joka ylittää yksilöllisyyden vaateet ja on ihailtavaa oman joukon kesken. Kysymyksiä, epäilyjä ja kiistoja ei esiinny, jos kokojoukko ihmisiä uskoo kulttuurinsa perusteella yhteen asiaan.

silloin usko ei tarkoita yksityisen ihmisen suhdetta jonkin lauseen totuuteen, vaan merkitsee kulttuurissa jaettuna olevaa luottamusta sellaiseen mielentilaan, joka ottaa jonkin tärkeän asian annettuna eikä suostu epäilemään sitä. Usko on silloin yhtä kuin ideologia. Perusteetta uskominen on teoreettinen pahe ja sellaisena vaarallista ja haitallista. Valtion ylläpitäminen vaatii uskoa demokratiaan, urheilussa uskotaan oman kansan kuntoisuuteen ja menestykseen, taloudessa uskotaan talouden lainalaisuuksiin ja uskonnossa uskotaan korkeamman voiman olemassaoloon ja voimaan. Kaikkien ihmisten, jotka elävät yhdessä, on kyettävä uskomaan johonkin, muuten yhteinen elämämme olisi mahdotonta.

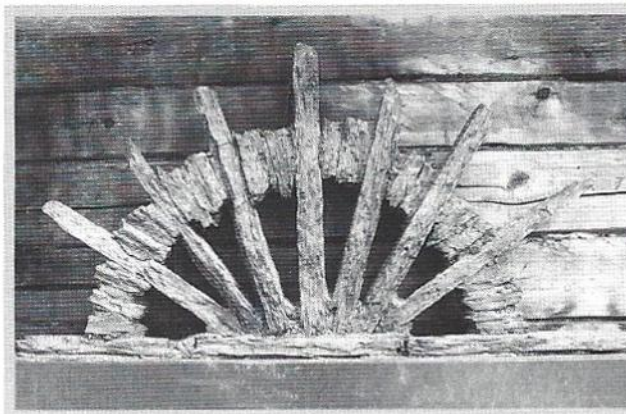
Yksilötasolla merkittävin uskomme on oma, sisäänrakentunut elämänuskomme. Teoksessa Suuret uskonnot, Pekka Ervast on kuvannut sisäistä elämänuskoamme näin; Ihmisellä on sisäinen elämän usko jonka mukaan hän elää. Se on hänen todellinen luonteensa ja vaistomainen suhteensa joka ilmenee teoissa, liikkeissä ja sanoissa. Ihmisellä on myös tietoinen uskontonsa, eli maailmankatsomuksensa. Se on hänen päivätajuinen kuvansa elämästä ja maailmasta ja asuu hänen järjessään. Nämä kaksi, ihmisen päivätajuinen uskonto ja vaistomainen elämänuskonsa ovat alituisessa vuorovaikutuksessa keskenään.

Ihmisen omasta luonnosta johtuu että hän voi maailmankatsomuksellaan vaikuttaa alitajuntaansa, voi muovata itseään, jossakin määrin muuttaa itseään. Ihminen voi, laadittuaan itselleen selvän maailmankatsomuksen järjessään, ajatella itseään paremmaksi kuin hän on ja siten, ajatuksen voimalla puhdistaa itsensä ja elämänsä ja nousta korkeammalle,

kuin missä alussa oli. Tämän vuoksi ihmisen päivätajuisella uskonnolla on suuri merkitys. Näin sillä on suuri merkitys myös kansakunnan elämässä, sillä jos yksilö omatestaan maailmankatsomuksen, kohottaa sieluaan ylevään ihanteeseen, on yksilöryhmän, eli kansan laita samoin.

Oletko tullut ajatelluksi, oletko tunnistanut, mikä on sinun sisäinen, vaistomainen elämänuskosi? Mikä on se joka tulee läpi sanoissasi, valinnoissasi, mitä et voi ohittaa, kun elämä pistää tosipaikan eteen? Liekö oman elämänuskoni vaikutusta, mutta viime aikojen tapahtumien ja henkisen ilmapiirin vuoksi, koen aiheelliseksi käsitellä uskomus-otsakkeen alla hieman terrorismia ja islamilaisuutta. Täytyy tunnustaa että tähän mennessä olin ajatellut, ensinnäkin terrorismin lähinnä nykyaikaan kuuluvaksi ja terrorismin sinällään liittyvän enimmäkseen islamilaisiin ääriryhmiin. Terrorismihan on yksilön tai ryhmän harjoittamaa väkivaltaa, jonka tarkoitus on viranomaisten uhkaamisen ja yleisöön kohdistuvan pelon avulla vaikuttaa päätöksentekoon. Terrori on hirmuvaltaa, ihmisten tarkoituksellista pitämistä pelon vallassa. Terroria harjoitetaan usein tarkoituksena lujittaa vallitsevan hallinnon valtaa, mutta myös päinvastoin sen arvovallan horjuttamiseksi. Terrorismin määritelmää voidaan pitää puolueellisena, jolloin terroristeja ovat ne, jotka ovat meitä vastaan. Vastakkaisista tavoitteista johtuen toisen terroristi on toisen vapaustaistelijä. Vapaustaistelijakin voi olla terroristi riippuen hänen käyttämistään menetelmistä. Yksi syy terroritekoihin ryhtymiseen ovat taloudelliset ja sosiaaliset epäkohdat. Ei kuitenkaan ole selvää, miksi ratkaisua ongelmiin haetaan juuri terroritoiminnasta ja miksi tekoihin tyypillisesti

ryhtyvät ihmiset, jotka eivät ole epäkohtien suurimpia uhreja. Terrorismia, yksilön tai ryhmän harjoittamaa väkivaltaa ja kauhun ja pelon kylvämistä, on ollut kautta ihmiskunnan historian. Antiikin ajan terroristeja olivat muun muassa juutalaiset selootit, jotka Israelin itsenäistämiseksi Rooman miehityksestä järjestivät julkisia poliittisia murhia ensimmäisellä vuosisadalla. Intialaiset maantie- ja jokirosvot muodostivat kuristajien veljeskunnan, josta on aineistoa 1600-luvulta. He hyökkäilivät matkustajien kimppuun ja surmasivat heitä. Veljeskunta käsitti niin hinduja kuin muslimeitakin. Länsieurooppalaisen uuden ajan terrorismin käsite juontuu Ranskan vallankumouksen ajoilta. "terrorismiksi" kutsuttua toimintaa harjoittivat tuolloin valtaan nousseet radikaalit, jakobiinit jotka teloittivat todellisia ja luuloteltuja poliittisia vastustajiaan giljotiinilla. Väkivallan aallossa kuoli 40000 ihmistä. Nykyajan yleisin terrorismin muoto on Yhdysvaltain hallituksen tilastojen mukaan sunnimuslimien harjoittama uskonnollinen terrorismi.

Ihminen lokeroi ja tuomitsee toiset ihmiset ja uskonnot, omien uskomustensa perusteella. Se tapahtuu usein tiedostamatta ja hyvin pinnallisella tiedolla. Uskontoja ja niiden tuottamaa kulttuuria voi aidosti ymmärtää vain, jos on itse syntynyt ja kasvanut kyseisen uskonnon piirissä. Kävin netissä etsimässä mitä muslimit itse tänä päivänä sanovat ja opettavat uskostaan. Tutkimusretkeni kohdistui suomenkieliselle, Islam opas sivustolle, joten näkemyksiä ei voi pitää kaikenkattavana

globaalina totuutena. Realistisesti ajatellen, yhtä, globaalia sovellutusta mistään uskonnosta ei ole olemassakaan. Ei kristittyjen, eikä minkään uskontokuntien kesken. Palataanpa hetkeksi terrorismin teemaan, mitä muslimit itse siitä sanovat? Otteeni on Islam oppaasta ja referointi osioista "virheellisiä käsityksiä Islamista".

Viime vuosina on kiinnitetty paljon huomiota uhkaan, joka kulkee nimellä "islamilainen fundamentalismi". Ikävä kyllä, vääristelevä sekoitus puolueellista raportointia länsimaisissa tiedotusvälineissä ja joidenkin tietämättömiä muslimien toimet ovat tehneet sanasta "islam" melkein pä synonyymiksi sanalle "terrorismi". Tilannetta analysoitaessa pitäisi siis

asettaa kysymys: kehoittaako islam terrorismiin? Vastaus: Tietenkään ei! Islam kieltää täysin sellaiset terroriteot, joita jotkut harhautuneet henkilöt ovat tehneet. Olisi muistettava, että kaikissa uskonnoissa

on lahkoja ja harhaanjohtettuja ihmisiä, joiden heidän oppinsa ne tarkastelua vaativat, ei joidenkin harvojen yksilöiden teot. Lainausta Loppu

On hyvä muistaa että uskomuksemme ovat myös ajatuksiamme, ja ajatuksilla on ylläpitävä ja luova voima. Jos haluamme terrorismin loppuvan ja tilanteen muuttuvan, on hedelmällisempää uskoa että se tulee poistumaan, kuin ruokkia sen energiaa peloilla ja jatkuvalla esiintuomisella. Mikä mahtaisi olla vaikutus, jos nuo teot vaiettaisiin kuoliaaksi. Jos tehtäisiinkin terroriuutisoinnin lakko – sillä

uutisethan ja huomion saanti maailmalta on terrorismin ravinto? No, aikuisen oikeasti ymmärrämme, tämä ei ole koko totuus, eikä ratkaisu. Terrorismin juuret ja syyt ovat moninaiset, eikä vähiten se realiteetti että maailmassa on valtava joukko ihmisiä, joilla ei ole mitään menetettävää. Köyhyys, tietämättömyys ja toivottomalta näyttävä huominen luovat tilaa tyhjiölle, johon väkivallan on hyvä luoda pesää.

Jatkakaamme vielä uskomusten ja Islamilaisuuden teeman ympärillä; hieman täydentävää näkemystä Islamin uskoon, jonka ajattelin jakaa teille. Tämä ei ole mitään uutta, sillä jo Ervast on maininnut tästä teoksessaan Suuret Uskonnot, Muhammed ja Islam, mutta palautetaan nyt mieliin muslimien itsensä kuvaamana

Lyhyt johdatus Islamiin

Kaikki maailman uskonnot on nimetty joko niiden perustajan tai sen yhteiskunnan ja kansan mukaan, jonka piirissä ne ovat syntyneet. Esimerkiksi kristinuskon on saanut nimensä profeettansa Jeesuksen Kristuksen mukaan ja juutalaisuus Juudan heimon mukaan (Juudean maassa), jossa se syntyi. Sama pätee muihin uskontoihin. Mutta Islamin kohdalla asia on toisin. Tällä uskonnolla on se erityispiirre, että se ei samalla tavoin henkilöidy johonkin persoonaan tai tiettyyn kansaan; sana "Islam" ei kerro sellaisesta suhteesta – sillä se ei kuulu millekään tietylle henkilölle, kansalle tai maalle. Se ei ole ihmisaivojen tuotetta eikä se myöskään rajoitu johonkin tiettyyn yhteiskuntaan kuuluvaksi. Se on yleismaailmallinen uskonto, jonka tarkoitus on synnyttää ja kehittää ihmisessä ISLAMin

asennetta ja ominaisuuksia. Sana Islam on itse asiassa määrättyjen ominaisuuksien nimitys. Se, jolla on nämä ominaisuudet, kuuluu hän sitten mihin rotuun, yhteiskuntaan, maahan tai heimoon tahansa, on muslimi. Koraanin mukaan on kaikkien kansojen keskuudessa kaikkina aikoina ollut hyviä ja oikeamielisiä ihmisiä, joilla oli nuo ominaisuudet - ja jotka kaikki olivat ja ovat muslimeja. Islam on arabiankielinen sana, joka tarkoittaa alistumista ja tottelevaisuutta, eli täydellistä antautumista Jumalan johdatuksen varaan. Jotkut käyttävät sanaa "muhamettalaisuus" sanan Islam sijasta, mutta se on väärä nimitys Islamille ja loukkaa syvästi sen henkeä. Lainausta loppu

Minulla on ollut ja on varmasti vieläkin vääriä käsityksiä Islamilaisuudesta, mutta samaa huomasin toisinkin päin. Muslimien käsitys kristinuskosta, nimenomaan pyhästä kolmiyhteydestä, ei ihan natsaa kristittyjen käsitykseen siitä. Islam oppaassa, kristittyjen kolmiyhteyden käsite, Isä, Poika, Pyhä Henki, selitetään näin:

Kolminaisuusoppi kristinuskossa merkitsee sitä, että on kolme erillistä jumalallista persoonaa, Isä Jumala, poika Jumala ja ja Pyhä Henki -Jumala. Athanasiuksen uskontunnustus vahvistaa: "On yksi persoona Isässä, toinen Pojassa ja kolmas Pyhässä Hengessä. Mutta Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat kaikki yksi, samanarvoisia kunniassa. Isä on Jumala, Poika on Jumala ja Pyhä Henki on Jumala. Lainausta loppu

Me täällä Kristillisen kasvatuksen ja kulttuurin maassa syntyneenä ja kasvaneena tiedämme että tuo ilmaisu ei täsmää ajattelutapaamme. Jumalamme ei ole kolmipäinen,

niin kuin muistan nähneeni koraanissa asia ilmaistavan. Kun kristinuskon kolmiyhteys ilmaistaan ja tulkitaan sanallisesti näin, luonnollisesti – yhteen kaikkivaltiaaseen Jumalaan uskovana muslimina, kristityt ovat mielestäni väärässä. Sillä hartaana muslimina ajattelen; "Ei ole muuta jumalaa kuin Jumala ja Muhammad on Hänen lähettiläänsä".

Puolin ja toisin eri uskontokuntiin kuuluviina meillä on opittavaa toisiltamme. Pyritään siihen hyvässä ja rakentavassa hengessä. Toisuskaisen, mahdollisesti toiselle kielelle tekemät käännökset muokkaavat alkuperäisen inspiraation. Henkeä ei voi kääntää.

Elämme kiihtyvällä vauhdilla muuttuvassa maailmassa, muutokset haastavat kyseenalaistamaan vanhat opit. Yksittäisen ihmisen elämä on muuttunut paljon teosofian julkitulon (1875) ja Ruusu-Ristinkin (1920) perustamisen jälkeen. Tuohon aikaan ihmiset elivät uskonnollisesti ajatellen paljon yhtenäisemmissä yhteiskunnissa. Samanlaista uskonnollista homogeenisuutta ei ole enää ole. Uskonnot ja niiden oppien sokea hyväksyminen on muuttunut ihmisten tiedonsaannin ja ajattelukyvyn kasvun myötä. Edelleen on yksilöitä ja ryhmittymiä joissa uskotaan helvettiin, ikuiseen kadotukseen – mutta laajemmassa mittakaavassa ajatellen aikanamme ei ole enää samanlaista pelon sanelemaa ja tietämättömyyden mahdollistamaa sokeaa uskoa kuin vielä 100 vuotta sitten. Mitähän Jeesus, HBP tai PE opettaisivat, jos personoituisivat tähän aikaan keskellemme.– käyttäisivätkö he samoja sanoja – kuinka paljon opettaisivat samoin – mitä opettaisivat toisin, toisilla sanoilla, tai jotain aivan muuta.

Millainen "tilaus ja tehtävä" teosofiselle liikkeelle ja teosofille on ajassamme?

Laajalle ulottuvat tieteelliset paljastukset ja kehitys, sekä monet menneitten vuosikymmenien keksinnöt vaativat suuressa määrin kansainvälistä yhteistyötä. Aika ja etäisyys jotka aiemmin pitivät kansat ja etnologiset ryhmät erillään, ovat kutistuneet niin, että nyt ne tuovat kansat ja ihmiset jatkuvasti lähemmäksi toisiaan. Maapallon väkiluvun dramaattinen kasvu, köyhyys, luonnon katastrofit ja sodat työntävät meitä yhteen ja hyväksymään erilaisuutta. Yhä lisääntyvä kansojen keskinäinen taloudellinen riippuvuus ja kaupan ja kulttuurin tarpeet vaativat välttämättä kansainvälistä näkemystä. Vanhat mallit ovat murtuneet. Ihmisrodun henkisen pahoinvoinnin yhteinen syy on tiedon, yhtähyvin kuin uusien menetelmien aiheuttama vanhojen elämänmuotojen hajoaminen ja jatkuva epävarmuus. Kaikkialla maailmassa on uhmattu ja hylätty ajatuksia jotka ovat ohjanneet ihmisten elämiä vuosisatojen ajan. Näin on käynyt myös eri uskontojen, jotka antoivat eräänlaisen psyykkisen turvallisuuden ja muuttumattomuuden. Ei ole ainoastaan luovuttu perinteistä uskonnollisista harjoituksista ja periaatteista, vaan ihmiset ovat kadottaneet uskonsa kaikkiin uskonnon muotojen takana oleviin totuuksiin. Rahan ansaitseminen ja status symbolit ovat tulleet vanhojen ihanteiden tilalle, eivätkä nämä milloinkaan voi tyydyttää ihmisen henkeä. Tätä taustaa vasten on johdonmukaista, että islamilaisuus on vahvistanut asemaansa. Uskon luonne, usea päivittäinen kääntyminen Jumalan puoleen ja uskoon nivoutuva käytännöllinen elämä, antaa vakautta ja turvallisuuden tunnetta muutoin epävarmassa maailmassa.

Teosofinen liike on aina tähdännyt siihen että, ihmiset on herätettävä tietoisiksi omasta dharmaastaan, omasta inhimillisestä tehtävästään, siksi liike on koskenut kaikkia maailman uskontoja ja sivistyksiä.

Kunkin sivistyksen ja uskonnon tehtäväksi siten jää ITSE herätä näkemään oman uskontonsa ja sivistyksensä vajavaisuudet ja puutteet, missä kohdin on poikettu alkuperäisestä inspiraatiosta?

Uusia ilmoituksia, opetuksia ja opettajia on ilmennyt teosofian julkitulon jälkeen. Uusiin opetuksiin kannattaa suhtautua avoimin mielin, uskoa se minkä todeksi itse kokee ja lopun suhteen jäädä analysoivalle kannalle.

Eräs Ihmiskunnan suurimpia, yhteisiä uskomuksia oli viime vuoden joulukuulle (21.12.2012) ennustettu, sielujen sadonkorjuu. Ennustettu ihmiskunnan tajunnallinen hyppäys 4 ulottuvuuteen oli, ja on edelleenkin mielenkiintoinen uskomus. Yhden laissa tuon ihmisen evoluution käännekohdan, sanotaan sijoittuvan todennäköisimmin vuosien 2011–2013 välillä – kulminaatiopisteenään 21.12.2012. Yhden laki on kanavoitua tekstiä, (Law of One –kirjasarja) ja lain sanansaattajana toimii RA. RA kertoi olevansa kuudennen tihentymän (voidaan yleiskielessä tulkita ulottuvuudeksi) sosiaalinen muistikompleksi, ryhmäsielu, joka koostuu miljoonista yhteen sulautuneista sieluista, jotka aloittivat oman kehityskulkunsa Venuksella miljardeja vuosia sitten. Kanavoinnin otti vastaan tutkimusryhmä jonka perustaja oli Don Elkins, yliopiston fysiikan professori. Elkins tunsu virallisen tutkimustyönsä ohella kiinnostusta myös metafysiikkaan. Hän halusi tieteellisesti tutkia,

miten voidaan saada tietoa sellaisista ilmiöistä kuin ufot, paranormaalit ilmiöt, kuolemanjälkeinen elämä, reinkarnaatio ja niin edelleen. Hän perusti yliopiston oheen vapaaehtoisista opiskelijoista koostuvan kokeellisen tutkimusryhmän, jonka tarkoitus oli yrittää luoda telepaattinen kontakti maan ulkopuoliseen älyyn. Prosessiin kuului intensiivinen meditointi, jonka tarkoitus oli jalostaa mentaalista virittyneisyyttä. Vähitellen saavutettiin yhä paremmin virittynyt yhteys maanulkopuolisiin olentoihin, jotka alkoivat välittää tietoa. Vuonna 1981 ryhmän suorittaessa tavanomaista kanavointisessiotaan, tämä RA ”tuli” ensimmäistä kertaa läpi. Yhden laissa elämää, elämän ilmennyksiä lähestytään ulottuvuuksien näkökulmasta. RA kuvaa ulottuvuuksia tihentymiksi, koska aineen muodostavan valoenergian (värähtelytaajuuden) tiheys muuttuu siirryttäessä yhdestä tihentymästä toiseen. Materia on siten eritiheyksistä eri ulottuvuuksissa. Kaikki olemassa oleva on valoa, joten materian kiinteys on harhaa. Jokainen ulottuvuus tarjoaa erilaisen tavan kokea ja oppia elämää. Kun tietty opetus on opittu yhdessä ulottuvuudessa, voidaan siirtyä seuraavaan.

Tiivistäen eri ulottuvuudet voidaan esittää seuraavasti:

1D: Ensimmäisen ulottuvuuden elementit ovat vesi, tuli, ilma ja maa. Aluksi vallitsee muodottomuus ja kaaos. Jossain vaiheessa tapahtuu ensimmäinen liikkuminen kohti tietoisuutta. Vähitellen tuli ja ilma saavat yhdessä maan ja veden kanssa muodostettua järviä, meriä, jokia, vuoria, kukkuloita ja muita maanmuotoja. Maa ja vesi oppivat tulen ja tuulen (ilma) avustuksella, ja lopulta ne tarjoavat mahdollisuuden 2D-eliömuotojen kehittymiselle.

1 ulottuvuuden oppimisen tarkoitus on saavuttaa tietoisuus.

2D: Toisen ulottuvuuden entiteettejä ovat mineraalit, kasvit ja eläimet. Tämä ulottuvuus tarjoaa mahdollisuuden kasvuun. Se on samalla kaikkein pitkäkestoisin ulottuvuus, ja kehitys on hidasta. 2D-entiteetit ovat valmiita 3D-kokemukseen, kun ne saavuttavat itsetietoisuuden.

3D: Kolmannen ulottuvuuden entiteettejä ovat kaikki itsetietoisuuden saavuttaneet kuten ihminen. Tämän ulottuvuuden kesto on rajattu noin 75 000 vuoteen. 3D-kokemus tarjoaa mahdollisuuden tarkastella elämää itsenäisenä oliona, joka pystyy valitsemaan vapaan tahdon mukaisesti. Koko kolmannen ulottuvuuden syklin tarkoitus on saada entiteetti valitsemaan polkunsä, jota pitkin se lähtee kulkemaan, eli kehittämään itseään. Kolmas ulottuvuus on siis valinnan ulottuvuus. Entiteetti tekee valinnan, jossa se alkaa merkityksellömyyden ja välinpitämättömyyden sijaan kulkea kohti rakkautta. Kolmas ulottuvuus on rakkauden oppikoulu. Kun entiteetti on omaksunut perusläksyt, eli oppinut rakastamaan vähintään minimitasolla, on se valmis siirtymään neljänteen ulottuvuuteen.

4D: Neljäs ulottuvuus on rakkauden ulottuvuus, jossa kolmannessa ulottuvuudessa elämän peruspilariksi ymmärretty rakkaus jalostetaan täydellisyyteensä. 4D:ssä siis eletään rakkaudessa. Tässä ulottuvuudessa ei enää ole tarvetta kulkea unohduksen verhon läpi, vaan kaikki muistot aikaisemmista inkarnaatioista ovat tallella.

5D: Viides ulottuvuus on viisauden ulottu-

vuus, ja siellä opitaan kaikki viisaudesta. Kannattaa huomioda, että viisaus tulee rakkauden jälkeen nimenomaan siksi, että kukaan ei voi olla todellisesti viisas, ennen kuin oppii rakastamaan.

6D: Kuudes ulottuvuus on ykseyden ulottuvuus, jossa rakkaus ja viisaus sulautuvat yhteen. Kaiken ykseys ymmärretään.

7D: Seitsemäs ulottuvuus on: osaksi kaikkea tulemisen ulottuvuus. Identiteetti, muistot, menneisyys ja tulevaisuus pyyhkiytyvät pois, kun ollaan kaikki mitä on eli Luoja.

8D: Kahdeksas ulottuvuus on syklin loppu ja samalla seuraavan suuren syklin ensimmäinen ulottuvuus. Tällöin elämänpeli alkaa alusta, mutta täysin erilaisena. Edes RA ei tiedä, mitä silloin tapahtuu.

Jokainen ulottuvuus pitää sisällään myös rajattomasti eri tasoja, kuten esimerkiksi 3D:ssä astraalitasot, jonne mennään fyysisen kehon kuoltua sekä joka yö unissa. Neljäs ulottuvuus ei siis ole astraalitaso, johon se joskus sekoitetaan. Tämän lisäksi on rajaton määrä rinnakkaisia ja vaihtoehtoisia todellisuuksia tai universumeja, joissa yksi sielu elää samanaikaisesti kaikissa. Osa näistä todellisuuksista muistuttaa hyvin paljon nyt kokemaasi, mutta osa eroaa täydellisesti. Näin siis Yhden laissa. Tapahtuiko jotain vai jäimmekö luokalle 3. Ulottuvuuteen – vai olemmeko sittenkin myös 4 ulottuvuudessa, mutta kyvyttömiä tiedostamaan sitä päivätajuisesti? Nyt ja tässä emme sitä faktisesti voi tietää. Kanavointeina annetut opetukset ja ilmoitukset ovat lisääntyneet viime vuosina. Ovatko ne niitä lopun ajan väärä profettoja ja opetuksia?

Kaikenlaista viestittäjää mahtuu joukkoon, kuten fyysisessäkin maailmassa. Itse olen lukenut kanavoituja tekstejä aika vähän mm. mainitsemani Yhden lain, Tomi Varjolan tekemän suomenkielisen nettikäännöksen. Koin sen tekstin lähinnä kiihkottomana, toteavana ja kertovana. Elämän kuvaaminen ja ilmentymien käsittely ulottuvuuksien avulla on mielestäni, yksi täydentävä tapa ilmaista mitä ihmisessä ja ihmiskunnassa on tapahtumassa. RA:n kuvaamassa, kuudennen ulottuvuuden ”ykseyden ulottuvuudessa, jossa rakkaus ja viisaus sulautuvat yhteen, jossa Kaiken ykseys ymmärretään.” on jotain saman sukuista energiaa, kuin jo Valkoisessa Magiassa ennustetussa synteesin joogassa ja myös HPB:n ja Ervastian teksteissä, liittyen ihmiskunnan henkiseen kehittymiseen.

Alice Bailey kirjoittaa v 1934 julkaistussa Valkoisessa Magiassa uudesta, muodostumassa olevasta oppilaiden ryhmästä seuraavasti;

Muodostumassa oleva ryhmä tulee kehittämään oman, synteesin joogansa – sen päämääränä on intuition kehittäminen. Ensiksi tulee intuition ja tarkan henkisen havaintokyvyn kehittäminen. Toiseksi, mielen taitava käyttäminen hyödyksi, tulkitsevana välineenä. AB mainitsee että tähän asti, siis vuoteen 1934 mennessä, ei ollut vielä ilmestynyt yhtään kirjaa, joka jossain muodossa antaisi kuvan synteesin joogasta. Synteesin jooga on yhtymistä kokonaisuuteen samaistumisen kautta – ei yhtymistä oivaltamisen tai vision kautta. Tämä ero kätkee ihmiskunnan persoonallisuuksille seuraavan askelen salaisuuden. Uusi näkemys on ykseyden tiedostamista kaikkeen mikä on olemassa ja pitää itsensä vapaana henkisesti kriittisestä asenteesta.

Tämä ei-kritisoiva suhtautuminen ei johdu kyvyttömyydestä nähdä virheitä, tai siitä etteivät ole kypsiä vastaanottamaan ideaa. Vääryys, epäpuhtaus ja heikkous tunnistetaan sellaisina kuin ne ovat, mutta kun ne on todettu, niiden tehtävänä vain herättää rakkauden täyttämää avuliaisuutta. Kohdata toinen haluamatta vaikuttaa toisen mielipiteeseen, vailla kunnianhimoa laajentaa oman uskon piiriä, tahto tavata toisin ajattelevat pelkästään keskustellakseen menetelmistä auttaa maailmaa, sekä sellaisen perustan luomisesta, joka olisi niin universaalinen ja sisältäisi sellaisia perustotuuksia, että ne sopisivat esitettäväksi kaikkien erilaisten menetelmien puitteissa ja että ne voitaisiin soveltaa eri terminologioihin. He pyrkisivät perehtymään toistensa tapaa lähestyä totuutta ja toistensa symbologiaan. Blavatskyn ja Ervastian kuvaukset tulevaisuuden ihmisestä ovat myös harmoniassa RA:n kuvaamien ulottuvuuksien ilmenemisestä ihmisyydessä.

HP Blavatsky on sanonut, kun ihmiset ovat oppineet ajattelemaan ja tuntemaan kuten todella inhimillisten olentojen tulisi ajatella ja tuntea, he toimivat inhimillisesti ja kaikki tulevat spontaanisti tekemään laupeuden -, oikeuden- ja anteliaisuuden töitä. Miehet ja naiset ja niiden ryhmät tulevat työskentelemään yhdessä koko yhdyskunnan hyväksi. Samoin kansakunnat tulevat hylkäämään kuluneet käsityksensä ja lopettamaan menneisyyden orjuutensa. He tulevat esimerkiksi tietämään, ettei ole ”taloudellisia” lakeja – on vain ihmisten suorittamia järjestelyitä taloudessa, joita voidaan helposti muuttaa, mikäli tahtoa on.

Kuudennen ulottuvuuden energia Ervastin sanoja lainaten; Totuus on vain rakkauden toinen nimi. Aivan samoin kuin aurinko lämmittää, samoin säteilee totuus rakkautta. Kun teosofi, totuudenetsijä, on lähtenyt kulkemaan tuota kaitaa tietä, jolla eteneminen merkitsee yhä suurempaa ja syvempää, hän samalla saavuttaa suuremman eettisen voiman, suuremman kyvyn rakastaa. Samalla hän tietää, että hänen ja muiden ihmisten tieto on vielä hyvin vaillinaista. Siksi hän ei voi tuomita ketään. Hän on ainoastaan oikeutettu rakastamaan kaikkia ihmisiä ja auttamaan jokaista, jota hän voi auttaa. Me olemme täällä yhdessä kulkemassa. Tehtävämme on auttaa toisiamme tällä vaelluksella, ei arvostella eikä tuomita.

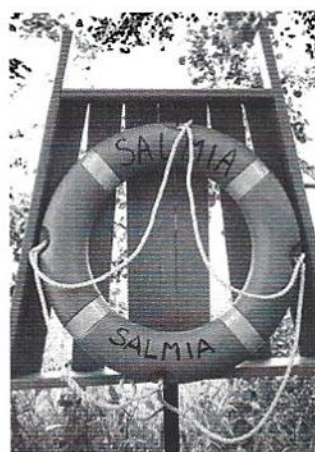
Teosofian elävällä hengellä, käytännöllisillä teosofeilla, on ajassamme suurempi tilaus kuin koskaan. Niin kauan kuin oma henkinen tahto on jäsentymätön, olemme alttiita pyörtämään mielipiteitämme aina sen mukaan mitä ulkopuolelta joku ns. tietävämpi sanoo. Se on osa kasvua, mutta ei saisi muodistua tavaksi toimia. Mielen, ajattelutavan muutoksen pitää lähteä omasta tietoisesta valinnasta.

Omaa totuuttaan, uskoaan tai elämäänsä ei pidä mitätöidä muiden saavutuksilla tai sanomisilla. Mitätöimällä itsensä, mitätöi Luojaansa ja korkeampaa minäänsä ja tekee itselleen henkistä väkivaltaa. Jossain vaiheessa on uskallettava nousta omille henkisille jaloille, siitakin huolimatta että tulee olemaan väärsä, ehkä hyljeksittynä ja pilkattunakin. Elämämme tärkeimpiä tehtäviä on löytää oma totuutemme, oma sisäinen mestarimme, kuukaan muu voi sitä tehdä kuin sinä itse.

Oikein oivallettu oma dharma, elämä, on onnen ja vakaan mielenrauhan lähde ja merkki käytännöllisen teosofin synnystä. Elämäänsä voi jatkaa luottavaisin mielin, se ohjaa sinut sinne, siihen olemiseen, mihin juuri sinun kaltaistasi ihmistä tarvitaan.

Lähdeaineistoa;

Islam opas, Yhden laki (Tomi Varjolan nettikäännös), AB/ Valkoinen Magia, PE/Ruusu-Ristin erikoistehtävä, Eksoteerinen ja esoteerinen teosofia, Rakkauden Vangit Timo Airaksinen, TS/Teosofia ja muuttuva maailma, elämä

Ruusu-Risti-ryhmä Tampere

Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

Tilaisuudet syksyllä 2013

Sunnuntaisin klo 13.00

YLEISÖLUENNOT

29.9. Mysteeritemppeli, Aija Tuukkala

27.10. Onnen avaimia, Jarmo Anttila

10.11. Paranemisen avain, Pirjo Aalto

15.12. Ihmisen mitta, Matti Koskinen

TEEMAILLAT

Keskiviikkoisin klo 17.00

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

11.9. Vanhat unelmat

16.10. Vapaus

6.11. Heräävä ihminen

11.12. Välimaastossa oleminen

FORUM

FORUM HUMANUM SYKSY 2013

UUDISTUVA IHMINEN

Keskiviikkoisin klo 18.00 Porthanian salissa PIII ja PIV

25. 9.	Anne Lindholm-Kärki, uniohjaaja, psykoterapeutti	Unet ja oman elämän luominen
2.10.	Olga Ovchinnikova, kouluttaja	Sanajooga – puheemme uudistava voima
9.10.	Markus ”Uku” Laitinen, kirjailija	Ihmisen kätketty, henkinen potentiaali
16.10.	Taavi Kassila, kirjailija, ohjaaja	Ramayana-eeos ja uudistuva ihminen
23.10.	Sanna Suutari, kirjailija	Mikä on totta?
30.10.	Marika Borg, kouluttaja	Sisäänpäin, ulospäin, eteenpäin - ilolla!
6.11	Antti Kylliäinen, pastori, kouluttaja
Wille Riekkinen, emerituspiispa	Uskon kintereillä
13.11.	Markku Graae, FL	Vapauden evoluutio ja tietoisuuden muutokset
20.11.	Paula Salomaa, FL, kouluttaja	Johda viisaasti omaa mieltäsi
27.11.	Jarmo Anttila, seppämestari,
Ruusu-Ristin puheenjohtaja	Uudistuva ihminen, jälleensyntyminen ja kuolema

Porthania, alakerran salit, Yliopistonkatu 3, Helsinki, ke. klo 18.00–20.00

Vapaaehtoinen oviraha 5 € salivuokran kattamiseksi

Järjestää Forum Humanum ry.

Mauri Lehtovirta, sihteeri, Luutnantintie 3 A 1, 00410 Helsinki, puh. 045 1207131. mauri.lehtovirta@gmail.com

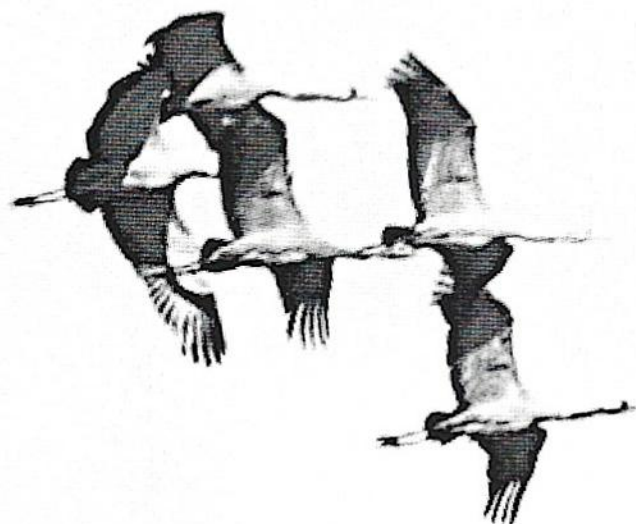
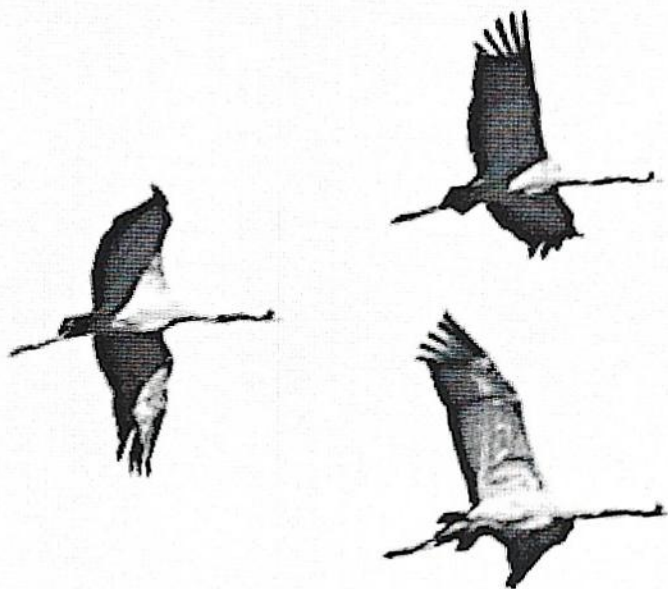
www.forumhumanum.fi Forum Humanumin tili kannatusmaksuja varten: 157230-357053

<http://www.facebook.com/ForumHumanumFinland>

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017
Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377
Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795
Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393
Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454
Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918
Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769
Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja
Kauno Mannonen
Räätälinkuja, 03400 Vihti
Puh. 040-761 03778

Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Leena Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
Puh. 040-5403249
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh. 050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689

Ruusu-Ristin Kukkarahasto
Nordea FI3210115000430458
Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110
Porvoo, puh. 0400-615 872